

РІВНЕНСЬКИЙ ЖУРНАЛ УСПІШНИХ ЛЮДЕЙ

для рівнян

РІВНЯНИ

№2 (42), 2025

**КОЛИ ТЕ, ЩО ТИ
РОБИШ В КАЙФ -
ТОДІ ТОЧНО ВСЕ ВИЙДЕ!**

Марія Сильона

ДОРОГІ РІВНЯНИ! Щиро вітаю усіх вас з **ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ!**

Ми пишаємося тим, що ми - українці. Адже саме зараз триває боротьба за нашу незалежність та територіальну цілісність. Період війни навчив нас ще більше цінувати кожен міліметр рідної землі і бути вдячними тим героям, завдяки яким настає кожен новий день під синьо-жовтим стягом.

Бажаю кожному з вас міцного здоров'я, сімейного благополуччя, достатку і злагоди, здійснення мрій та бажань. Щиро вірю, що настане День Незалежності, який ми відзначимо в мирній Україні!

Дякую тим захисникам, які зустрінуть цей день в окопах, на передовій. Адже саме завдяки їх подвигу ми відзначаємо цей день!

**СЛАВА ГЕРОЯМ!
СЛАВА УКРАЇНІ!**

*Віцепрезидент Науково-дослідного інституту
публічного права, академік Андрій Боровик*

WINETIME

GASTRO & WINE MARKET

WINETIME У РІВНОМУ – ЗАВЖДИ БІЛЬШЕ, НІЖ ВИ ОЧІКУЄТЕ

Наші маркети – це простір, де смак переплітається з враженнями. Кожен із маркетів має власний фудкорт, щоб ви могли насолоджуватись стравами, приготованими з відібраних продуктів.

Ми оновлюємо меню кожного сезону, створюючи нові смаки та підтримуючи локальних виробників. У наших маркетах завжди багато приємних акцій, дегустацій та розіграшів, а асортимент постійно поповнюється найцікавішими новинками.

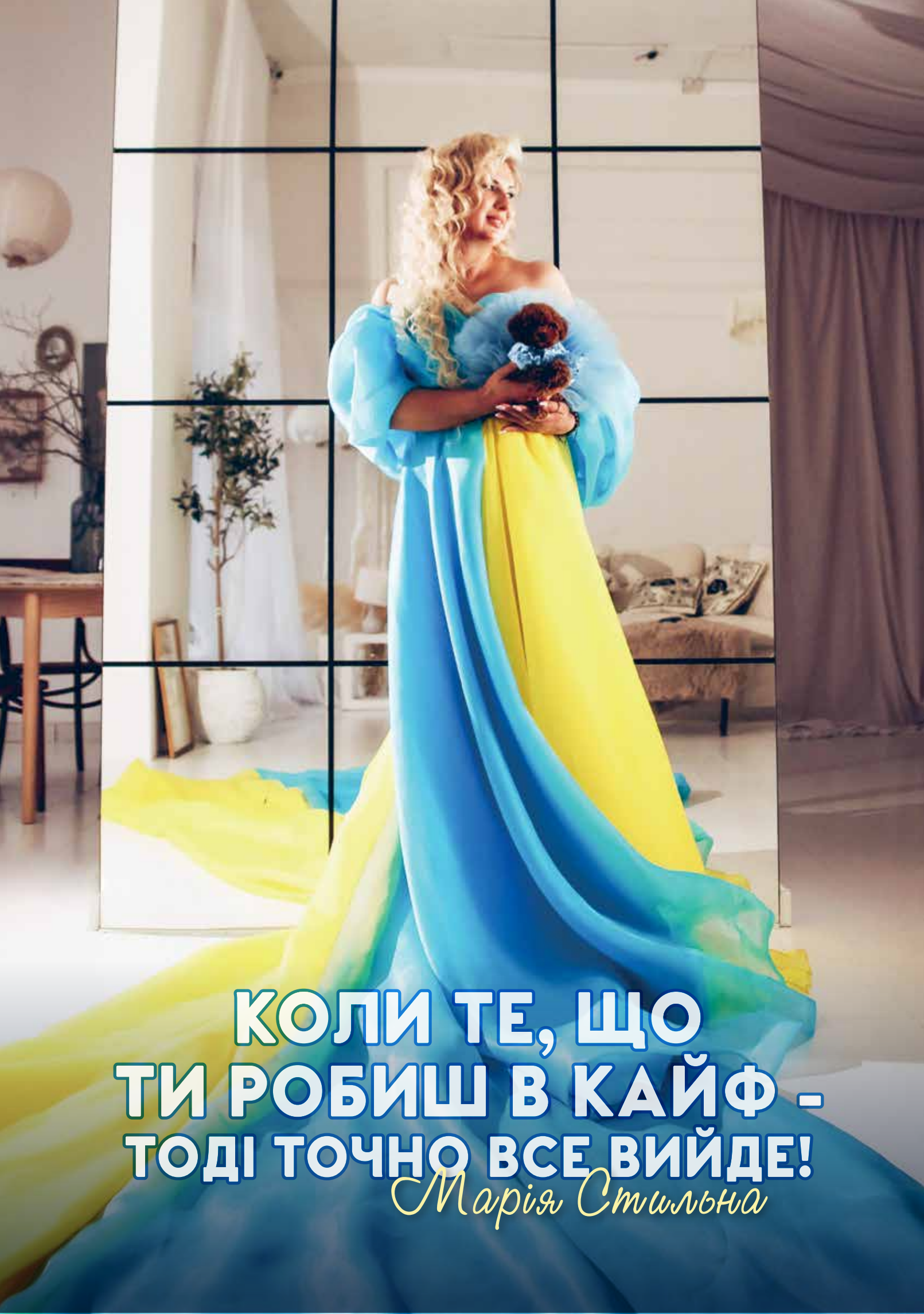

Слідкуйте за нашими новинами
та подіями на Instagram-сторінці

Чекаємо на вас щодня 10:00-22:00

Телефони для бронювання:
+38 050 315 02 41 на Щасливій, 1
+38 095 260 86 36 на Міцкевича, 32

НАДМІРНЕ СПОЖИВАННЯ АЛКОГОЛЮ
ШКІДЛИВЕ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

A woman with blonde curly hair is standing in front of a large window with a black grid pattern. She is wearing a long, flowing gown that is blue on the top half and yellow on the bottom half. She is holding a small brown teddy bear in her arms. The background shows a modern interior with a wooden table, a potted plant, and a sofa. The text is overlaid on the bottom of the image.

**КОЛИ ТЕ, ЩО
ТИ РОБИШ В КАЙФ -
ТОДІ ТОЧНО ВСЕ ВИЙДЕ!**
Марія Сильна

Її успіх заснований на глибоких сімейних цінностях, відповідальності та великій любові до справи. Марія **СТИЛЬНА** показує, що поєднання професійної діяльності та сімейного життя – це можливо і важливо, коли за спиною міцна родина та віра у Бога та власні сили.

– РОЗКАЖІТЬ ТРОШКИ ПРО СЕБЕ, ДЕ НАВЧАЛИСЯ, ЯКУ ОСВІТУ ЗДОБУЛИ І ЯК ПРИЙШЛИ ДО ТОГО, ЧИМ ЗАЙМАЄТЕСЯ ЗАРАЗ.

– Народилася я в мальовничому селі Городку. Маю чудову родину: маму Ірину, татуся Олега і найкращого брата Сергія. Дуже цінно мати такого брата, як у мене – підтримує в будь-яку хвилинку життя. Зараз він захищає нашу країну, проходить військову службу в Національній Гвардії України. У селі Городок проживала наша бабуся Ольга, яка була хвора, і ми доглядали її. Навчалася я в Городецькій школі, дуже люблю цей заклад, він залишив багато спогадів. Закінчивши школу, мріяла стати хорошим лікарем-хірургом. Але я вступила на державну форму в Рівненський медичний коледж на спеціальність фельдшера. Медицина – це було моє з дитинства, і предмет біологія був вивчений слово в слово, настільки це мене надихало. Червоний диплом у коледжі був мій. Не пройшло і місяця після навчання, як я пішла на роботу в Центр стоматології "Дентамед". І пропрацювала там майже 10 років, здобула багато досвіду. Був чудовий колектив, і ця робота мене надихала. Під час влаштування на роботу я одружилася, народився чудовий син Денис, і так склалося, через 7 років – розлучення. Син Денис дуже важко пережив розлучення, а одного дня прийшов і сказав: "Мамо, хочу друга – песика". Це був наш перший пес Йорк, і я зрозуміла, що це моє захоплення та розрада.

– ШО САМЕ ВАС ЗАЦІКАВИЛО У ПРОДАЖУ МАЛЬТІПУ? ЯК ВИ ВИРІШИЛИ ЗАЙНЯТИСЯ САМЕ ЦИМ?

– Через два роки наш песик захворів і помер. Ми взяли мальтійську болонку, а потім і другу, щоб їм було не сумно. Мене зацікавили грумерські послуги, і я поїхала у Варшаву, пройшла курси й почала сама підстригати своїх красунь. У Варшаві познайомилася з заводчиком, який займався мальтіпу, ми вийшли з ним на онлайн-зв'язок, і я зрозуміла, що це моя порода, і придбала хлопчика тата пуделя з Китаю Ред Брауна Мачо. І ось так з'явилися мої перші цуцики. Коли почалася війна, жодної думки виїжджати не було. Спочатку песики ходили з нами в переносках у підвали, потім, як всі, звикли до воєнного стану, на жаль. Переваг, чому саме мальтіпу, насправді дуже багато.

– ВИ НЕ ЗУПИНИЛИСЯ НА ПРОДАЖУ ТІЛЬКИ СОБАК, ВЗЯЛИСЯ ЗА САВАНУ З РОДИНИ КОТЯЧИХ ТА МАВПОЧОК. ЩО ВАС МОТИВУВАЛО РОЗШИРИТИ ВАШ БІЗНЕС У ЦЬОМУ НАПРЯМКУ?

– Мавпочки – це була моя мрія з дитинства. Кожен Новий рік я мріяла мати собі такого друга. І так вийшло, що придбала парочку мавпочок іграшок. І два місяці тому з'явилося поповнення – народилися дівчинка і хлопчик. Я можу цілий день стояти і спостерігати за ними. Ви не уявляєте, які вони класні, кумедні, щодня дуже багато емоцій. Спочатку я купила бенгальську кішку Асю, хоча ніколи котів не любила, вона мене захопила своєю активністю. З приводу савани я дуже довго думала, але я її придбала і жодного дня не пошкодувала. Характерною особливістю породи є їхня грайливість, яка зберігається протягом усього життя. Вони люблять воду, що нетипово для котів, і можуть грати з нею годинами. Савани мають сильний характер, такий, як у мене. Вони встановлюють міцний зв'язок з членами родини, але можуть бути обережними з незнайомцями. У них дуже розвинений мисливський інстинкт, тому їм потрібна постійна стимуляція та активні ігри.

– ЯК ВИ ОБИРАЄТЕ ТВАРИН ДЛЯ СВОГО БІЗНЕСУ? ЯКІ КРИТЕРІЇ ВВАЖАЄТЕ НАЙВАЖЛИВИШИМИ?

– Насправді багато з людей думають, що цей бізнес дуже прибутковий, а насправді він дуже важкий. Ти маєш бути готовий до будь-яких ситуацій, надати необхідну швидку допомогу, бо поїздка до ветеринара може бути запізно і стати летальною. Моя медична освіта в цьому дуже допомагає. Грумерські курси і пройдені курси заводчика, кінолога стали мені на користь. Насамперед, коли купую тварин, одразу звертаю увагу на батьків, щоб вони були ідеальні. Найголовніше, щоб вони були здорові й без дефектів, тобто без гриж, оперативних втручань та мали ідеальний прикус.

– РОЗКАЖІТЬ ПРО ВАШІ ПЕРШІ КРОКИ В ЦЬОМУ БІЗНЕСІ. ЯКІ ВИКЛИКИ І ТРУДНОЩІ ВИ ЗУСТРІЧАЛИ НА СВОЄМУ ШЛЯХУ І ЯК ВАМ ВДАЛОСЯ ЇХ ПОДОЛАТИ?

– Позитиву в цьому бізнесі щодня вистачає, ці комочки щастя приносять стільки радості й позитивних емоцій. Але є і труднощі, і чималі. Попри роки досвіду, завжди з'являються нові виклики. Особливо коли тварини хворіють або мають важкий родовий процес. У таких випадках докормлювання є необхідним. Ось такі моменти бувають.

– ЯК ВАМ ВДАЄТЬСЯ ПОЄДНУВАТИ СВОЮ ПРОФЕСІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ З РОДИННИМ ЖИТТЯМ? ЯКУ РОЛЬ ВІДІГРАЄ РОДИНА У ВАШІЙ РОБОТІ?

– Мені вдається поєднувати свою професійну діяльність з родинним життям. Багато допомагає чоловік з сином. Ранок завжди обговорюється за сніданком – хто що має зробити протягом дня. Сім'я у нас дуже дружна, і ми живемо душа в душу.

– ЩО ДЛЯ ВАС ОЗНАЧАЄ ПІДТРИМКА РОДИНИ? ЯК ЗНАХОДИТЕ НАТХНЕННЯ?

– Підтримка родини – це дуже важлива річ. Насамперед, це розуміння, допомога один одному. У нас в родині немає слова "я", а є тільки слово "ми". Натхнення у мене приходить з відпочинком з родиною. Це похід у кіно, їзда верхи, відпочинок у горах, на морі, проведений час з сім'єю.

– ЯКІ ЦІННОСТІ ВИ ВИХОВУЄТЕ У СВОЇЙ РОДИНІ?

– Найперша цінність в нашій родині – жити з Богом і дотримуватись Божих заповідей. Далі йде відповідальність. За кожну справу і слово потрібно відповідати. Доброта, вірність і чесність – це дуже важливі цінності в нашій родині. Сім'я для мене – все, тому раджу всім цінувати і берегти ваші сім'ї.

– ПОДІЛІТЬСЯ, БУДЬ ЛАСКА, СЕКРЕТАМИ ВАШОГО СІМЕЙНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ. ЩО, НА ВАШУ ДУМКУ, Є НАЙВАЖЛИВІШИМ ДЛЯ ЩАСЛИВОГО РОДИННОГО ЖИТТЯ?

– Секрети благополуччя у мене зовсім прості, й вони прийшли з моїм життям. Я вам скажу, я люблю себе і свою родину. Любити – це не тільки словами, а потрібно діяти, вчинками. Що б не сталося в житті, є завжди вихід з будь-якої ситуації. Багато спілкуйтеся. Колись моя бабуся говорила: добре слово лікує душу і розтоплює лід. Завжди розвивайтеся, вчіться. Приймаємо ми в сім'ї всі рішення разом, у нас тільки слово "ми". Вирішуємо конфлікти, проблеми в міру їх виникнення. Раджу всім знаходити позитив у всьому.

– ЯКІ ПОРАДИ ВИ МОГЛИ Б ДАТИ ТИМ, ХТО ПЛАНУЄ РОЗПОЧАТИ СВІЙ БІЗНЕС, ПОЄДНУЮЧИ ЦЕ З РОДИННИМИ ОБОВ'ЯЗКАМИ?

– Бізнес для вас має бути не просто бізнесом, він має приносити не тільки фінанси, а й задоволення і радість. Ця справа має бути, як я кажу, "в кайф". Тоді буде результат. І найголовніше, щоб вас підтримувала ваша сім'я! Коли в житті на першому місці з'явився Бог, життя стало прекрасним!

Шукаєте маленького, але дуже енергійного друга? Мальтину завжди готові до гри! Вони легко знаходять спільну мову з іншими тваринами та обожнюють бути центром уваги.

ГАЗЕТА «ХРИСТОС Є ВІДПОВІДЬ» СОМАЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ: ВПЕРШЕ В ІСТОРІЇ СОМАЛІ

Директор міжнародної Місії «Христос є відповідь» (CITA) та пастор однойменної церкви у м. Рівне Тарас Сень розповів про важливе досягнення у міжнародно-му служінні.

«Я маю особливу новину: Місія CITA надрукувала перший випуск газети сомалійською мовою тиражем 20000 примірників. Історичний момент не тільки для Місії, але і для сомалійців – це перша християнська газета їхньою мовою.

В Сомалі проповідувати практично неможливо через жорстокі переслідування християн. Тому за останні роки мільйони сомалійських біженців опинилися в Ефіопії. Ще декілька мільйонів сомалійців жили тут раніше. Загалом близько 10 мільйонів сомалійців проживають зараз в Ефіопії на сході країни, але є і в Аддіс-Абебі та інших містах. Ми хочемо євангелізувати цей народ, використовуючи газету.

Торік я познайомився з одним служителем, який євангелізує сомалійців через Інтернет. Коли він розповідав мені про свою працю, про небезпеки та труднощі у своєму служінні, то Дух Божий проговорив мені, щоб я зробив газету сомалійською мовою. Я подумав, чи не для цього часу Бог

дав мені велику команду в Ефіопії? Чи не для цього часу ми маємо офіс, медіавідділ, місіонерську школу, багато церков та місіонерів в Ефіопії, щоб проповідувати Добру Новину сомалійцям? Я дав розпорядження нашій команді в Ефіопії працювати над газетою. І ось ми маємо хороший результат. Щира подяка нашій ефіопській команді за працю.

Нині CITA видає газети шістьма мовами в різних країнах: українською, іспанською, амхарською, оромо, гумуз і сомалійською. Дуже багато людей вже прийшли до Бога через газети. Ми маємо чудові свідчення: люди приходили до Христа, каялись, відмовлялись від самогубства та ін. Я особисто хрестив ефіопа, який увірував через газету.

У планах Місії й надалі поширювати Євангеліє через газети. Щиро дякую всім, хто з нами. Слава Ісусу Христу».

Тарас Сень відвідує Ефіопію в рамках місіонерських поїздок. Так, нещодавно відбулася 13 поїздка і 12 крусеїд у місті Дебрезейт. Щоразу Тарас Сень спільно з місцевими служителями проводять різноманітні заходи: благодійну очну клініку, сімейну, пасторську та місіонерську конференції.

Наймасштабніше дійство – це крусеїд. Упродовж чотирьох днів на стадіоні збирається декілька тисяч ефіопів. Служителі проповідують Євангеліє, моляться за людей і бачать реальну Божу дію: хворі отримують зцілення, біснувати – звільнення від демонічної залежності. Тарас Сень завжди закликає до молитви за Україну. Ефіопи – щирі та відкриті народ, який підтримує нас у нашому прагненні до справедливого миру.

Більше цікавої та корисної інформації Ви можете дізнатися на сторінках соціальних мереж Місії та церкви "Христос є відповідь":

Сайт церкви "Христос є відповідь": cita.rv.ua
Консультація пастора: +38 096 301 13 71

ДРУЖИНИ ЗНИКЛИХ БЕЗВІСТИ ВІЙСЬКОВИХ ВІДПОЧИЛИ В КАРПАТАХ

Дружини зниклих безвісти, педагоги, працівники культури та дитячого садочка, вимушені переселенці, пенсіонери та інші мали змогу разом з командою церкви «Христос є відповідь» відновити сили, відпочити та духовно збагатитися в Карпатах.

60 учасників упродовж 5 днів насолоджувалися неймовірними українськими Карпатами. Проживали в с. Поляна у готелі «Квітка Закарпаття». Звідти їздили на екскурсії на гору Гембу, у замок Паланок, на водоспад Шипіт, в термальні води в Косино, в Бункер Лінії Арпада, на Воловецький перевал.

«Не зважаючи на те, що люди були різні й багато з них їздили з нами вперше, ми відчували сімейну атмосферу. За вісім років церква «Христос є відповідь» організувала майже 40 туристичних поїздок в гарні українські гори. Понад 2000 людей з різних куточків України відпочивали з нами. Дуже приємно було служити дружинам безвісти зниклих військових та вимушеним переселенцям. Це одні з найбільш вразливих категорій населення, які постраждали через війну. І вони потребують нашої підтримки та турботи.

Але окрім організації та наших старань, Божа благодать допомагала нам, тому що ми молились за поїздку, а також проводимо загальні заходи під час

відпочинку. На цих зібраннях ми молились за Україну, співаємо, спілкуємось, я розповідаю про подорожі в різні країни, багато важливих речей зі Слова Божого, показую відео. Це об'єднує наші серця. Цього разу я взяв з собою одяг з різних країн світу, щоб не тільки показати, але і щоб кожний мав змогу сфотографуватися» – розповів пастор Тарас Сень.

Як відзначили учасники відпочинку, Бог дав чудову погоду. А це важливо для екскурсій. Піднявшись на гору Гембу крісельним підйомом, усі насолоджувалися краєвидами та приєм-

ним спілкуванням. На водоспаді Шипіт команда церкви приготувала смачний ефіопський чай. Особливо всім запам'ятався християнський спів під гітару під час вечері на природі.

На завершення відпочинку дітям організували ярмарок. Діти на зароблені на недільній школі бали могли придбати собі іграшки та інші подарунки.

Вечорами учасники поїздки мали душевні спілкування. Смакували каву з Колумбії та чай з Ефіопії з українськими цукерками та печивом.

Тарас Сень

Марія Лапюк ЖІНКА, ЯКА НАВЧАЄ РОБИТИ ПЕРЕМОЖНІ КРОКИ

ІСТОРІЯ ПРО ТЕ,
ЯК ЛЮБОВ ДО ДІТЕЙ
СТАЛА СПРАВОЮ ЖИТТЯ

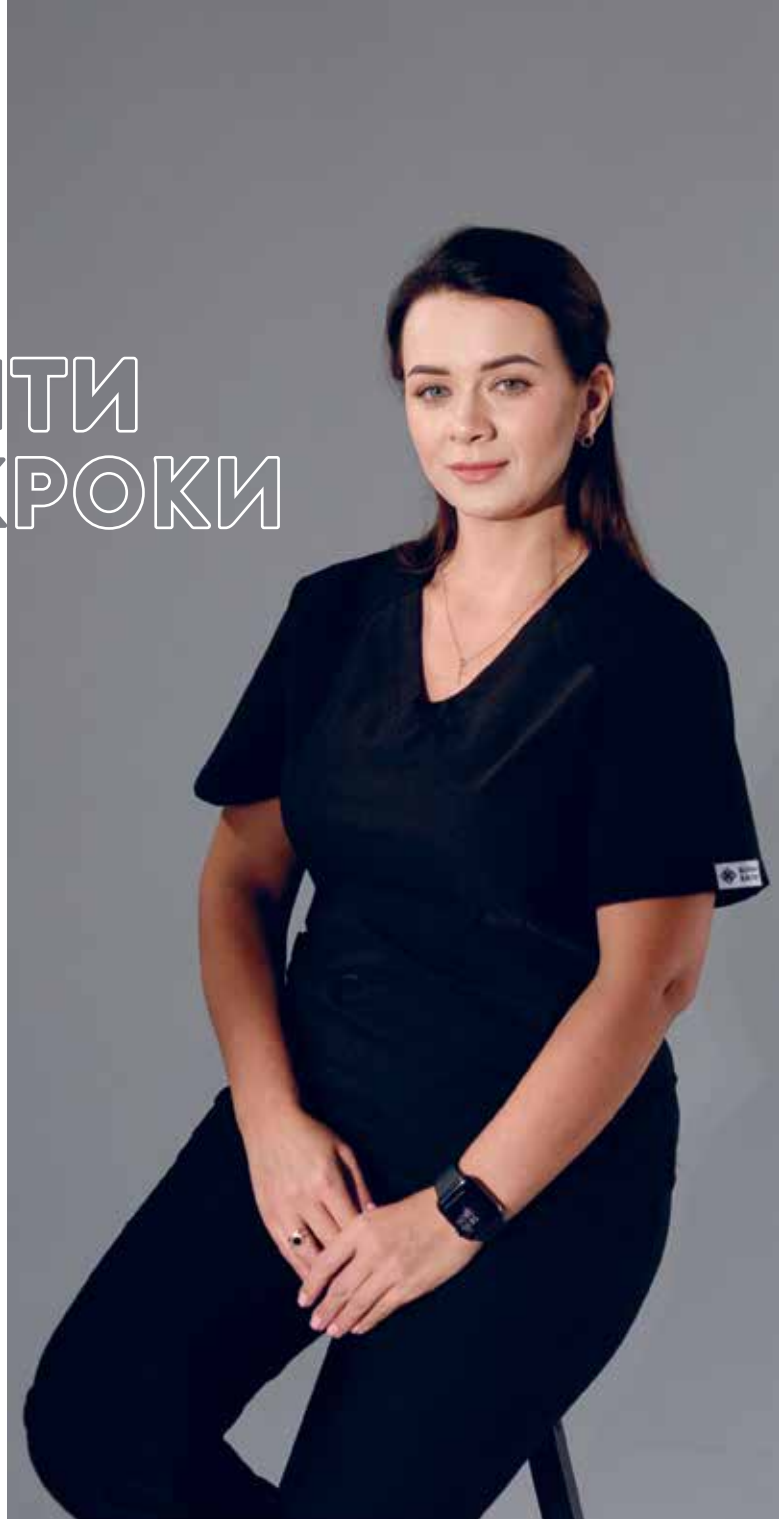
У центрі Рівного, де зазвичай поспішають дорослі, є простір, у якому вчаться крокувати... найменші. Але не тільки ногами – а ще вільно, сміливо й з надією. І цей простір створила Марія ЛАПЮК – дитяча фізична терапевтка, яка перетворила свою професію на шлях підтримки, сили та маленьких перемог.

«Простір здорової дитини» – це не просто центр. Це – місце, де кожен рух дитини має сенс. Де «сісти самостійно» – свято, а «зробити перший крок» – як медаль на Олімпіаді. Тут працюють не тільки руками, а й серцем вже понад п'ять років.

У центрі працюють з дітьми, які мають:

- Порушення рухового розвитку
- Неврологічні порушення
- Порушення постави, сколіоз, плоскостопість
- Генетичні захворювання
- Затримка психомовленнєвого розвитку (ЗПМР)
- РАС
- Діти після травм, операцій чи з потребою у відновленні

У команду центру входять: фізичні терапевти, лікар ФРМ, логопеди, психологи, невролог, ерготерапевт, медсестри, адміністратори, а також проводиться діагностика: ЕЕГ та ЕНМг.

Гра замість інструкцій

У «Просторі здорової дитини» реабілітація – це гра. Яскраві м'ячики, гойдалки, килимки, іграшки... але за кожною грою – ціла стратегія розвитку. Малюк вчиться балансувати, тримати рівновагу, переносити вагу тіла – наче просто грається. Але з кожним «хоп!» і «а давай ще» він формує те, що потім стане впевненістю.

У світі, де кожен крок дитини – це маленьке диво, Марія Лапюк допомагає цьому диву статися. Вона не просто фізична терапевтка. Вона – провідник у світ руху, гри, сенсорики та віри в потенціал кожної дитини.

Її центр «Простір здорової дитини» у Рівному став місцем сили для сотень родин. Це не кабінет з процедурами – це простір, де з першої хвилини відчуваєш: тут люблять, тут знають, тут дбають.

Вона показує, як через гру можна відновити функції, налагодити зв'язок між тілом і мозком, і навіть – повернути надію.

Місія сильніша за професію

З початком повномасштабної війни Марія не зупинилась. Навпаки – перетворила центр на підтримку для родин, які не можуть дозволити собі реабілітацію. Вона запустила соціальні ініціативи, уклала меморандум із містом і відчинила двері ще ширше.

«Якщо ми можемо – ми маємо діяти. Особливо для тих, хто зараз у найвразливішому становищі – дітей» – каже вона у своєму інтерв'ю.

Вона повертає віру. І це – головне.

Коли у тебе на руках малюк із ДЦП, СМА або затримкою розвитку – тобі потрібна не просто програма. Тобі потрібна людина, яка скаже:

«Ми зможемо. Не одразу, але зможемо».

І саме такою людиною для сотень сімей стала Марія Лапюк.

м. Рівне, вул. Академіка Грушевського, 11

+ 380 (67) 988 67 17

prostirzdorovoyidytyny.weblium.site

© @prostir_zdorovoyi_dytyny

Ліцензія наказ МОЗ України від 30.07.2021 #1608

ЗДОРОВИЙ ХРЕБЕТ – ВПЕВНЕНЕ МАЙБУТНЄ:

нова послуга у центрі подології OlhaTkachukPodologRivne

Ольга ТКАЧУК, подолог та страховий консультант:

– Наше здоров'я починається знизу – з опори, якою для нас є стопи. Саме вони витримують щоденне навантаження, тримають баланс тіла та впливають на стан всього опорно-рухового апарату – від гомілок до шийного відділу хребта. І часто саме з непомітної зміни в положенні стоп починаються проблеми, які з часом призводять до хронічного болю, втоми, порушень постави чи навіть серйозних ускладнень із суглобами.

Віднедавна у подологічному центрі OlhaTkachukPodologRivne введено нову послугу – комплексне коригування опорно-рухового апарату та виготовлення індивідуальних коригувальних устілок.

Чому це важливо? Уявіть ланцюг: якщо одна ланка перекошена, вся система втрачає цілісність. Так само й наше тіло: навіть незначна плоскостопість чи перекіс тазу можуть спричинити болі в колінах, попереку, шиї або головні болі, пов'язані з напругою м'язів. А стопи – це фундамент. Руйнується фундамент – руйнується уся будівля. У нашому центрі ми використовуємо сучасне обладнання для діагностики навантаження на стопу, визначення біомеханічних порушень та асиметрій. А далі – розробляємо індивідуальні устілки, які: вирівнюють поставу, рівномірно розподіляють навантаження на стопи, зменшують біль і втому, служать профілактикою серйозних захворювань.

Вплив порушення опорно-рухового апарату на внутрішні органи

Що спільного між викривленим хребтом і проблемами травлення, серцебиттям чи задишкою? Більше, ніж здається! Наш хребет – не лише опора, а й «магістраль» для нервових імпульсів і кровоносних судин. Якщо відбувається викривлення, міжхребцеві диски тиснуть на нерви, які іннервують внутрішні органи. Результат – порушення роботи цих органів. Грудний відділ хребта при зміщенні або напрузі може спричинити дисфункції серця, шлунка та легенів. Поперековий відділ відповідає за нирки, кишківник, сечовидільну систему. Його хронічне перенавантаження часто супроводжується розладами травлення, запорами чи болями у нирках. Тазові перекоеси можуть викликати порушення в роботі репродуктивної системи та сечового міхура. Ось чому корекція постави – це не тільки естетика чи профілактика болю, а й повноцінне поліпшення загального стану організму.

Факти, які говорять самі за себе: У дослідженні, опублікованому в Journal of Orthopaedic & Sports Physical Therapy, 75% пацієнтів із болями в п'яті (плантарний фасциїт) повідомили про значне покращення вже через 4 тижні носіння індивідуальних коригувальних устілок. За даними Американської академії ортопедії, правильно підібрані устілки можуть на 60% зменшити навантаження на колінні суглоби, особливо у людей із початковими проявами артрозу.

Практика нашого центру: Олена, 38 років, офісна працівниця – після двох місяців носіння устілок зник біль у попереку, нормалізувалась поставка; Андрій, 14 років, школяр – звернувся із проблемою тривалого вrostання нігтьової пластини на великому пальці стопи, яка постійно спричиняла запалення та біль. Після корекції навантаження на стопу за допомогою

устілок і паралельного лікування подологічними методами проблема зникла, ніготь відновився і дитина повернулася до активного способу життя без дискомфорту.

Сучасні устілки – комфорт без компромісів

Існує міф, що ортопедичні устілки – це щось громіздке й масивне. Це давно не так! Сучасні коригувальні устілки – тонкі, гнучкі, елегантні й абсолютно непомітні у взутті. Вони виготовляються з високотехнологічних матеріалів, які забезпечують підтримку та амортизацію, не збільшуючи об'єм стопи. Вам не доведеться купувати спеціальне або ортопедичне взуття, звісно, за умови, що ви вже носите зручне взуття правильного розміру, тоді устілки ідеально інтегруються в нього. Це означає, що естетика вашого образу залишиться бездоганною, а ззовні ніхто навіть не здогадається, що ви носите лікувальні елементи.

Подологія + страхування: турбота в дії

Як подолог, я допомагаю людям повертати тілу гармонію. Але як страховий консультант щодня бачу інший бік цієї медалі – коли пацієнти приходять до лікарів уже із занедбаними проблемами, які потребують довготривалого, а головне – дорогавартісного лікування, реабілітації, а часто й хірургічного втручання. У такі моменти багато хто шкодує, що не подбав про фінансову «подушку» раніше. І саме тому я закликаю: якщо ви дбаєте про здоров'я – подбайте і про фінансову безпеку! Страхування життя – це не про страх, а про турботу, не про смерть, а про життя, не про бідність, а про багатство. Воно дає змогу спокійно проходити лікування, отримувати компенсацію на медикаменти, а в разі складних ситуацій – не залишати родину сам на сам із проблемами.

Профілактика – це ключ до впевненого життя

Отож, здорові стопи – це не дрібниця. Це – основа вашої рівноваги, постави, мобільності та впевненості в кожному кроці. А профілактика, у тому числі й фінансова, – це ключ до впевненого життя! Тому запрошую вас до подологічного центру OlhaTkachukPodologRivne: пройти повну діагностику опорно-рухового апарату; одержати повний спектр подологічних послуг; виготовити індивідуальні коригувальні або розвантажувальні устілки; оформити якісний поліс страхування життя, щоб бути готовими до будь-яких життєвих викликів. Ваше здоров'я – це ваша цінність. А ваша впевненість – це наше покликання!

м. Рівне,
вул. В. Стельмаха, 1Б

+38 096 109 79 97

+38 097 501 39 74

00010294 реєстраційний номер в реєстрі посередників НЕУ з 26.03.2025

ЛІКАРКА З РІВНОГО ЛІЛІЯ ТРИФОНЮК ОТРИМАЛА ВІДЗНАКУ "БЕРЕГИНЯ УКРАЇНИ 2025"

12 червня у Києві, в Національному центрі "Український дім", відбулася церемонія вручення національної премії "Берегиня України 2025".

Серед цьогорічних лауреаток – ТРИФОНЮК Лілія Юріївна, лікар-уролог обласного центру урології та дистанційної літо-трипсії КП "Рівненська обласна клінічна лікарня" Рівненської обласної ради.

Нагороду вручено за професіоналізм, відданість справі та гуманістичну місію у сфері охорони здоров'я. Як зазначила сама лікарка, ця відзнака – не лише про особисте досягнення, а й про команду, щоденну роботу колег, підтримку близьких та всіх, хто допомагає творити добро на практиці.

"Приймаючи цю почесну нагороду, я відчуваю не лише вдячність – а й глибоке усвідомлення важливості справи, якій присвячене моє професійне життя. "Берегиня" – це не лише символ жіночої сили, мудрості, турботи й самопожертви. Це – визнання тих, чия праця щодня має значення для людей, для громади, для держави", – поділилася жінка.

Під час заходу з вітальним словом виступив народний депутат України, експолова Верховної Ради Дмитро Разумков, який наголосив:

"Це не лише жіночні, щирі "Берегині" – це опора, тил, фундамент країни як на фронті, так і в тилу. Багатьом чоловікам є чому вчитися у жінок: витримці, гідності, вірності справі. І в багатьох речах – черпати від них наснагу".

Рішення МОЗУ N 16 від 18.04.2013 року

ВОЛОДИМИР КРАСЬКО: ДИТЯЧА ХІРУРГІЯ, ЗАСНОВАНА НА ДОВІРІ

“Дитяча хірургія – це завжди більше, ніж операція. Це – розмова з батьками, підтримка дитини, відповідальність за кожну деталь”... У цьому переконаний провідний дитячий хірург нашого міста Володимир КРАСЬКО. За роки досвіду він переконався, що у світі, де медичні технології стрімко розвиваються, найціннішою залишається довіра. Особливо – коли мова йде про здоров'я дитини. Володимир Красько – саме той лікар, якому довіряють найцінніше для кожного тата і мами – здоров'я дітей. За його плечима – понад два десятиліття досвіду, тисячі врятованих маленьких пацієнтів та щоденна самовіддана праця на благо здоров'я підростаючого покоління маленьких українців.

ЛІКАР, ЯКИЙ ОБ'ЄДНУЄ ПРОФЕСІОНАЛІЗМ І СЕРЦЕ

Володимир Красько – заступник директора з поліклінічної роботи у КНП “Міська дитяча лікарня” Рівненської міської ради, головний позаштатний спеціаліст з дитячої хірургії Управління охорони здоров'я м.Рівного та досвідчений лікар із приватною практикою. Щодня він працює над тим, щоб діти могли повернутися до активного життя без болю й страху.

ЙОМУ ДОВІРЯЮТЬ НЕ ЛИШЕ ЗА ВИСОКІ ПРОФЕСІЙНІ ЯКОСТІ, А Й ЗА ЛЮДЯНІСТЬ І ТУРБОТУ

Володимир Красько вже понад 20 років допомагає маленьким пацієнтам повертатися до здорового життя. За ці роки він провів тисячі успішних операцій, кожна з яких супроводжувалася не лише досвідом, а й глибоким розумінням того, наскільки

важливим є індивідуальний підхід до кожної дитини. У своїй практиці лікар поєднує сучасні медичні технології та принципи доказової медицини, що дозволяє досягати максимально ефективних результатів лікування.

Підхід лікаря – це не просто хірургічне втручання. Це комплексна допомога, яка починається з точної діагностики та триває аж до повного одужання пацієнта. Його практика охоплює професійні консультації, ретельну передопераційну підготовку, а також проведення малотравматичних лапароскопічних операцій, які значно знижують ризики й скорочують час реабілітації. Особливу увагу лікар приділяє лікуванню гриж, апендицитів і вроджених аномалій розвитку. Кожен пацієнт отримує повний післяопераційний супровід, що дозволяє контролювати процес одужання на всіх його етапах.

Як підкреслює сам лікар, часто батьки відкладають звернення через страх перед хірургією. Проте саме своєчасна консультація з фахівцем – це найкраща профілактика ускладнень. І чим раніше дитина отримає професійну допомогу, тим меншим буде ризик для її здоров'я.

ЯК ЗАПИСАТИСЬ НА ПРИЙОМ?

+38 068 995 65 65

 facebook.com/doc.kraskovg

 dockrasko

Ліцензія на провадження діяльності медичної практики №2404/01-М від 08.05.2019

КОМАНДА – ЦЕ СЕРЦЕ ЗАКЛАДУ, З НЕЇ ПОЧИНАЮТЬСЯ ВСІ ЗМІНИ!

Віталій Бойко

Минуло трохи більше ніж 9 місяців з моменту, як Рівненський обласний протипухлинний центр очолив Віталій БОЙКО. Цей період став для закладу етапом активного перезавантаження, стратегічного планування та перших важливих змін. Ми поспілкувалися з Віталієм Ярославовичем, щоб підсумувати зроблене, дізнатися про подальші кроки у розвитку медичного закладу. А також поговорити про цінність та складову усіх перетворень – команду, яка щодня працює заради збереження найціннішого – людського життя.

– ВІТАЛІЮ ЯРОСЛАВОВИЧУ, ДЛЯ ПОЧАТКУ ОКРЕСЛІМО В ЦИФРАХ: СКІЛЬКИ ПАЦІЄНТІВ ОРІЄНТОВНО ЗА РІК ПРИЙМАЄ ВАШ ЗАКЛАД ТА ЯКІ ПОТУЖНОСТІ МАЄ РІВНЕНСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ПРОТИПУХЛИННИЙ ЦЕНТР?

– Наш онкоцентр – це спеціалізований заклад охорони здоров'я, який надає висококваліфіковану онкологічну допомогу жителям не лише Рівненщини, а й інших регіонів України. Ми маємо 230 ліжкомісць у стаціонарі, а також ефективно функціонуюче приймальне відділення, яке приймає орієнтовно до 300 пацієнтів за зміну. У 2024 році в стаціонарних умовах ми пролікували 12 714 пацієнтів. Провели 11 421 оперативне втручання. Крім того, маємо понад 58,8 тисячі амбулаторних відвідувань – і ця цифра стабільно зростає.

– ТОБТО ЛЮДИНА МОЖЕ ОТРИМАТИ У ВАС КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД ДО ЛІКУВАННЯ ОНКОЛОГІЇ?

– Безперечно, в нашому розпорядженні є сучасне високотехнологічне обладнання для променевої терапії та хіміотерапевтичного лікування, апаратура експертного класу для діагностики, а головне – команда висококваліфікованих фахівців. Це дозволяє нам ефективно боротися з більшістю видів пухлинної патології. У 2024 році отримали, закупили та ввели в експлуатацію новітнє медичне обладнання вартістю більш як 14 мільйонів гривень. Це вагоме оновлення нашого арсеналу технологій забезпечить більш точну діагностику, ефективне лікування та покращить загальне самопочуття пацієнтів

– ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ВИ ОЧОЛИЛИ ЗАКЛАД, ЗНАЮ, ЩО ЗА ЦЕЙ ЧАС ВИ СПІВПРАЦЮВАЛИ З БАГАТЬМА ЕКСПЕРТАМИ ЩОДО КРОКІВ РОЗВИТКУ. РОЗКАЖІТЬ ПРО ЦЕ.

– Дійсно, всі ці місяці на посаді були надзвичайно насиченими. З самого початку ми поставили перед собою завдання не лише підтримувати високий рівень медичних послуг, а й вивести центр на якісно новий рівень – і внутрішньо, і зовні. Ми розпочали з діалогу – із пацієнтами, колегами, партнерами. Саме на цьому фундаменті будуються наші зміни.

Одним із ключових кроків стала стратегічна сесія, яку ми провели за участі голови ГО “Медичні лідери” Юлії Брикульської. Вона стала поштовхом до глибокого аналізу поточного стану речей і визначення пріоритетів розвитку. Ми залучили до цього процесу як пацієнтів, так і персонал. Це дозволило сформувати стратегію, що враховує реальні потреби та бачення людей, які щодня мають справу з системою зсередини.

Як результат:

- Ми переформатували структуру медичного закладу, зробивши її більш гнучкою та адаптованою до нових викликів.

- Створили відділ якості, сервісу та комунікації, який об'єднав навколо себе потужну команду з новим підходом до сервісу в медицині.

- Запустили напрям зовнішньої та внутрішньої комунікації, розробили брендбук центру, щоб візуально та ціннісно бути впізнаваними та зрозумілими для людей.

- Провели перезавантаження фронт-офісу: рецепції, кол-центру та приймального відділення – тепер це сучасна, клієнтоорієнтована зона.

- Відкрили напрям розвитку та підтримки персоналу, адже інвестувати в команду – це найефективніше, що ми можемо зробити для довгострокового результату.

- Разом із просторовим дизайнером проаналізували та переосмислили шлях пацієнта в нашому центрі – від реєстрації до лікування, щоб зробити його логічним, зручним і безпечним.

- Значно розширили поліклінічне відділення та змінили підходи до ведення амбулаторного прийому.

Ці кроки – лише початок. Важливо, що за кожною зміною стоять люди – фахівці, які не бояться брати на себе відповідальність і діяти.

– ПАНЕ ВІТАЛІЮ, ЗНАЮ, ЩО В РІВНЕНСЬКОМУ ОБЛАСНОМУ ПРОТИПУХЛИННОМУ ЦЕНТРІ ЗАРАЗ ТРИВАЄ МАСШТАБНЕ ОНОВЛЕННЯ ТЕХНІЧНОЇ БАЗИ. ЙДЕТЬСЯ ПРО НОВІТНІЙ КОМП'ЮТЕРНИЙ ТОМОГРАФ І СУЧАСНИЙ ЛІНІЙНИЙ ПРИСКОРЮВАЧ. НА ЯКОМУ ЕТАПІ РЕАЛІЗАЦІЯ ЦИХ ПРОЄКТІВ?

– Це справді один із найважливіших напрямків нашої роботи нині. Завдяки підтримці Міністерства охорони здоров'я України, Рівненської обласної ради та Департаменту цивільного захисту та охорони здоров'я населення РОДА, ми отримали новий комп'ютерний томограф, який вже встановлено. Сподіваємося, що він незабаром почне працювати на повну потужність. Комп'ютерна томографія – це критично важливий діагностичний інструмент в онкології. І тепер наші пацієнти зможуть отримувати обстеження швидко та якісно.

Ще один ключовий проєкт – це запуск лінійного прискорювача “Elekta Harmony”. Роботи з його монтажу вже майже завершені. Ми запросили представників компанії “Elekta” для остаточного етапу – модернізації обладнання та підготовки до запуску. Також розкажу, що ми плануємо отримати ще один лінійний прискорювач, який ще більше зміцнить нашу матеріально-технічну базу. Нове обладнання – це вклад у життя та якість лікування тисяч наших пацієнтів.

– ОДНА З ЧАСТИХ СКАРГ У МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ – ЦЕ СКЛАДНІСТЬ ІЗ ЗАПИСОМ ДО ЛІКАРЯ. ЗНАЮ, ЩО ВИ Й ТУТ ЗРОБИЛИ ВАЖЛИВИЙ КРОК. РОЗКАЖІТЬ ПРО СТВОРЕННЯ КОЛ-ЦЕНТРУ.

– Ми чудово розуміємо, що перший контакт пацієнта з медичним закладом починається з дзвінка. І саме тому одним із пріоритетів стало створення сучасного кол-центру на базі нашого закладу.

Тепер у Рівненському обласному протипухлинному центрі функціонує операторська служба з чотирьох людей, яка оперативно обробляє дзвінки пацієнтів. Це значно спростило процес запису на прийом до лікарів, консультацій чи обстежень. Наші оператори не лише швидко надають інформацію, а й допомагають зорієнтуватися пацієнтам у подальших діях – до кого звертатися, які документи мати при собі, на який день краще записатися.

– ПАНЕ ВІТАЛІЮ, РОЗВИТОК МЕДИЧНОГО ЗАКЛАДУ – ЦЕ НЕ ЛИШЕ ТЕХНОЛОГІЇ ТА ОБЛАДНАННЯ, А Й ПРОСТІР, У ЯКОМУ ПЕРЕБУВАЮТЬ ПАЦІЄНТИ ТА ПРАЦЮЮТЬ ЛІКАРІ. ЩО ВДАЛОСЯ ЗРОБИТИ У НАПРЯМКУ ПОКРАЩЕННЯ УМОВ?

– Це справді важливий аспект, бо якісне лікування має відбуватися у безпечному, комфортному середовищі – як для пацієнтів, так і для медперсоналу. Один із найбільш нагальних

викликів, який ми вирішили першочергово, – ремонт даху над хіміотерапевтичним відділенням. Раніше він протікав, що створювало серйозну загрозу для конструкцій і стін радіологічного корпусу. Зараз там ведуться ремонтні роботи, які дозволили зупинити подальше руйнування.

Крім того, ми оновили понад десять кабінетів, включно з ультразвуковою діагностикою, ендоскопією, маніпуляційною – загальна площа ремонтів становить близько 250 квадратних метрів. Також були відремонтовані кімнати для лікарів та медичного персоналу, адже створення належних умов для роботи медиків – не менш важливо, ніж комфорт пацієнтів.

Окремо хочу відзначити, що через високу завантаженість планово-консультативного відділення ми ухвалили рішення збільшити кількість кабінетів для амбулаторного прийому. Для цього провели ремонт другого поверху радіологічного корпусу – і сьогодні ці кабінети вже повноцінно функціонують. Це дозволяє зменшити черги, підвищити якість прийому та дати змогу пацієнтам отримувати медичну допомогу в більш комфортних умовах.

– ЗРОБЛЕНО ДІЙСНО БАГАТО. АЛЕ КОЖНА КОМАНДА МАЄ І СТРАТЕГІЧНЕ БАЧЕННЯ, І МРІЇ. ЯКИМ ВИ БАЧИТЕ МАЙБУТНЄ РІВНЕНСЬКОГО ОБЛАСНОГО ПРОТИПУХЛИННОГО ЦЕНТРУ?

– Наша велика мрія – це розширити потужності нашого онкологічного центру, щоб ще більше пацієнтів могли отримувати якісну, сучасну медичну допомогу. Ідеться не лише про жителів Рівненщини – ми відкриті для всіх, хто цього потребує. Серед наших пацієнтів сьогодні – вимушені переселенці, родини загиблих героїв, військовослужбовці, яким ми допомагаємо боротися з недугою, часто – у найважчі моменти життя.

Щоб реалізувати цю мрію, ми ініціювали звернення до Світового банку розвитку з проханням про виділення фінансування на добудову майнового комплексу нашого центру, презентували наш проєкт у Чехії під час міжнародної конференції Healthcare Initiative for Ukraine. Це дозволить нам створити нові відділення, розширити наявні потужності та зробити ще один крок до того, щоб онкологічна допомога в Україні відповідала найвищим світовим стандартам.

Навіть у найтемніші часи ми залишаємося світлом орієнтира для тих, хто бореться з хворобою. Ми віримо в кожного пацієнта і щодня працюємо над тим, щоб наші пацієнти відчували максимальну турботу, підтримку і надію. Тому планів та проєктів чимало і впевнений, що завдяки потужній команді ми зможемо втілити всі амбітні цілі в життя!

Наказ МОЗУ 07.03.2019 #512

ЖІНКА-ХІРУРГ – ЦЕ НЕ ПРОСТО ПРОФЕСІОНАЛ, ЦЕ ЛІДЕР ЗМІН, ЯКИЙ МОЖЕ ЗРУЙНУВАТИ СТЕРЕОТИПИ!

Аліна Семенюк

Зміни – це не тільки нові проєкти чи оновлені протоколи. Зміни – це внутрішнє переконання, що можна і треба краще: для пацієнта, для колеги, для системи. Саме з таким підходом до нової управлінської ролі увійшла Аліна СЕМЕНЮК, лікарка-хірург-онколог, керівниця відділу якості сервісу та комунікації, а віднедавна – заступниця директора з якості, розвитку та стратегічного планування Рівненського обласного протипухлинного центру.

Ми поспілкувалися з нею про її нову роль, виклики та мрії, про команду однодумців і баланс між операційною та стратегічними сесіями, а також – про те, чому сервіс у медицині має починатися з поваги до людини.

– НАМ ВІДОМО ЩО ВИ СТАЛИ ЗАСТУПНИЦЕЮ ДИРЕКТОРА З ЯКОСТІ, РОЗВИТКУ ТА СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ. ВІТАЄМО І ВОДНОЧАС РОЗУМІЄМО ВСЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ. ЗА ЯКІ НАПРЯМКИ ТЕПЕР ВІДПОВІДАЄТЕ?

– Ця роль для мене – не лише новий виклик, а й логічне продовження вже виконуваної роботи, адже я залишаюся керівницею відділу якості сервісу та комунікації в нашому закладі. У фокусі моєї відповідальності залишаються:

- якість медичної допомоги – моніторинг процесів, аналіз ефективності, виявлення проблемних точок і впровадження змін;
- внутрішні та зовнішні комунікації – з пацієнтами, персоналом, партнерами;
- розвиток сервісу – створення зручного, безпечного і людського простору для кожного, хто звертається до нашого Центру;
- стратегічне планування – довгострокове бачення розвитку закладу, відповідність сучасним вимогам НСЗУ, МОЗ та міжнародним стандартам;
- впровадження інновацій – від електронних історій хвороб до проєктів емоційної підтримки на кшталт "Я – герой".

Я й далі поєдную управлінську функцію з лікарською практикою хірурга-онколога, бо вірю, що справжні зміни в медицині мають іти зсередини – з розумінням пацієнта, клініки та системи одночасно.

– ЛЮДИНА НЕ ЗДАТНА РОБИТИ ЯКІСНІ ЗМІНИ БЕЗ КОМАНДИ. РОЗКАЖІТЬ КОРОТКО ПРО ЛЮДЕЙ, ЯКІ РАЗОМ З ВАМИ РУХАЮТЬ РОПЦ ДО ЗМІН.

– Це правда – будь-яка зміна народжується в синергії. Моя команда – це фахові, небайдужі, відповідальні люди, які не бояться викликів і завжди готові діяти. У відділі якості сервісу та комунікації працюють ті, хто щодня слухає пацієнта, розв'язує складні ситуації, впроваджує нові підходи до сервісу й комунікацій. Ми тісно співпрацюємо з керівниками клінічних підрозділів, адміністративною командою, медичними сестрами, психологами, фахівцями з цифровізації – усіма, хто вірить, що РОПЦ може бути більше, ніж просто лікарня. Зміни можливі лише тоді, коли ти не один, а поруч – команда з однаковими цінностями.

– ЗА ОСТАННІ БІЛЬШ ЯК ПІВ РОКУ ПРОТИПУХЛИННИЙ ЦЕНТР ПОКАЗУЄ ЯКІСНІ ЗМІНИ. ЯКІ З НИХ ОСОБИСТО ДЛЯ ВАС Є КЛЮЧОВИМИ?

– Для мене ключовими є ті зміни, які безпосередньо впливають на гідність пацієнта та довіру до закладу. Ми запустили систему зворотного зв'язку та почали по-іншому реагувати на скарги – не оборонятися, а чути. Змінили підхід до внутрішньої комунікації – більше прозорості, більше залучення персоналу до прийняття рішень. Почали працювати над айдентикою закладу, з'явилися нові проєкти підтримки, оновлені стенди, матеріали для пацієнтів. І, звісно, розширення ролі мультидисциплінарних команд (МДК), впровадження інновацій у лікуванні, нових протоколів. Але головне – це зміна ставлення: до пацієнта, до колеги, до себе. І я пишаюсь, що можу бути частиною цього процесу.

– ВИ ЛІКАР-ХІРУРГ-ОНКОЛОГ. РОЗКАЖІТЬ, ЯКІ ОПЕРАТИВНІ ВТРУЧАННЯ Є ВАШИМ ПРОФІЛЕМ І ЧИ ДАЛІ МОЖУТЬ ДО ВАС ЗВЕРТАТИСЯ ПАЦІЄНТИ?

– Так, я й надалі продовжую лікарську практику як хірург-онколог з абдомінальним профілем, адже саме клінічна робота є для мене точкою опори та постійного вдосконалення. Я проводжу як первинні консультації, так і передопераційну підготовку, оперативне лікування та післяопераційний супровід.

Мій профіль – це, передусім: Хірургічне лікування пухлин шлунково-кишкового тракту – рак шлунка, ободової та прямої кишки, підшлункової залози, печінки, перитонеального карциноматозу; Оперативні втручання при пухлинах черевної порожнини – з дотриманням сучасних стандартів NCCN, ESMO та принципів онкологічної радикальності; Лапароскопічна хірургія, де це можливо, – для зменшення травматичності та швидшого відновлення пацієнтів; Участь у мультидисциплінарних командах (МДК) – для індивідуального підбору тактики лікування кожного пацієнта.

– ЩО НАЙЛЕГШЕ ТА НАЙСКЛАДНІШЕ У ВАШІЙ РОБОТІ? ЩО ЗМУШУЄ РУХАТИСЯ ПОСТІЙНО ВПЕРЕД?

– Найлегше – це відчувати сенс у тому, що робиш. Коли бачиш, як конкретна дія змінює чийсь досвід лікування, покращує сервіс, додає довіри – це заряджає. Легко йде все, що ґрунтується на внутрішньому переконанні й командній підтримці. Найскладніше – це боротися з інерцією системи. Коли стикаєшся з опором до змін, байдужістю або бюрократією – це виснажує. Ще складно, коли не завжди можеш допомогти так, як хотілося б – через обмеження ресурсів або нормативних рамок. Але це не зупиняє, а змушує шукати нові шляхи.

– ЯКІ ЗМІНИ В ЗАКЛАДІ ВИ ХОТІЛИ Б РЕАЛІЗУВАТИ НА НОВІЙ ПОСАДІ?

– На новій посаді я бачу не просто адміністративну функцію – я бачу можливість системно змінювати культуру закладу. Серед пріоритетних змін, які хочу реалізувати:

Вивести сервіс на новий рівень – не лише в зовнішніх деталях, а в підході до пацієнта. Щоб кожен відчував: його чують, поважають, підтримують.

Оцифрувати процеси, які досі тримаються “на папері” – для зручності як пацієнтів, так і персоналу (електронні історії, формалізовані маршрути, прозорі інструменти для зворотного зв'язку).

Зміцнити культуру мультидисциплінарного підходу – не як формальність, а як командну стратегію, яка реально впливає на результат лікування.

Розвивати персонал – через навчання, підтримку, збереження мотивації. Бо сильний заклад – це сильна команда.

Зробити заклад впізнаваним і відкритим – з оновленою айдентикою, якісною комунікацією, зрозумілими правилами взаємодії для всіх.

А головне – хочу, щоб РОПЦ асоціювався не лише з лікуванням, а з довірою, гідністю й професіоналізмом. І щоб кожен пацієнт, який переступає наш поріг, знав: він у правильному місці.

– ВИ ПОСТІЙНО НАВЧАЄТЕСЯ, ЗДОБУВАЄТЕ НОВІ ЗНАННЯ І Є УЧАСНИЦЕЮ МІЖНАРОДНОЇ ПРОГРАМИ. РОЗКАЖІТЬ, ЩО ЦЕ ЗА ПРОГРАМА І КОЛИ БУДЕ ПЕРША СТРАТЕГІЧНА СЕСІЯ?

– З нашого Центру до міжнародної програми INTERACT-EUROPE 100 обрано троє представників, які пройдуть комплексне навчання з розвитку мультидисциплінарного підходу в онкології та впровадження найкращих світових практик у роботі з пацієнтами.

Особисто я долучилася до програми в ролі тренера, що відкриває можливість не лише здобувати нові знання, а й передавати їх колегам поза межами нашого Центру – сприяючи підвищенню рівня фахової підготовки у регіоні та країні.

Перша стратегічна сесія для учасників відбудеться восени 2025 року в Румунії, де зберуться представники з України та інших європейських країн. Ця зустріч стане важливою платформою для обміну досвідом, налагодження міжнародної співпраці й визначення подальших кроків у трансформації онкологічної допомоги.

Це надзвичайно важливий крок для нашого Центру на шляху до покращення якості лікування пацієнтів та впровадження передових стандартів у клінічну практику.

– БАЛАНС “РОБОТА – ОСОБИСТЕ ЖИТТЯ”, ЯК ВДАЄТЬСЯ ЙОГО ЗНАХОДИТИ? ЧИ НЕ ВДАЄТЬСЯ?

– Баланс між роботою та особистим життям – це, мабуть, одна з найскладніших задач, особливо коли ти одночасно лікар, управлінець і людина, яка щиро “горить” своєю справою. Чесно? Іноді вдається, іноді – ні.

Бувають тижні, коли живеш у лікарні – операції, зустрічі, нові проекти, форс-мажори. І тоді особистий час – це пів години тиші дорогою додому. Але я навчилася цінувати навіть ці моменти.

Я вірю, що жінка-хірург – це не просто професіонал, це лідер змін, який може зруйнувати стереотипи та прокласти шлях для інших. Це людина, яка поєднує силу і людяність, техніку та емпатію, і робить все, щоб медицина ставала кращою і доступнішою для кожного пацієнта.

Наказ МОЗУ 07.03.2019 #512

ЗМІНА ВЛАДИ В ОСТРОЗІ: НОВЕ КЕРІВНИЦТВО, НОВІ ВИКЛИКИ

Костянтин КИРИЛЮК – новий секретар Острозької міської ради, який після відставки Тараса Хмарука та висловлення недовіри міському голові Юрію Ягодці 31 січня 2025 року взяв на себе обов'язки очільника громади. Минає пів року з того часу, як Острозька громада має нового очільника, тож ми вирішили поспілкуватися з секретарем про перші кроки на посаді, про те, як команда працює в умовах війни, які рішення приймають для розвитку громади, плани щодо ремонту доріг, покращення медицини, налагодження ефективної взаємодії з мешканцями та вже реалізовані проекти на благо острожан.

– НА ВАШУ ДУМКУ, ЧОМУ ПОПЕРЕДНЬОМУ МІСЬКОМУ ГОЛОВІ ВИСЛОВИЛИ НЕДОВІРУ ТА ЯК ВИ ОЦІНЮЄТЕ СИТУАЦІЮ З ЙОГО ОСКАРЖЕННЯМ РІШЕННЯ В СУДІ?

– На мою думку, основною причиною подій, що відбулися, стала відсутність належної комунікації. Обіймаючи таку відповідальну посаду, завжди потрібно вміти ефективно спілкуватися, приймати виважені рішення, дослухатися до депутатів, а також підтримувати зв'язок з усіма підрозділами та відомствами. Саме брак цієї комунікації призвів до ситуації, яка в підсумку склалася.

Щодо судового процесу: кожна людина має право оскаржувати будь-яке рішення в судовому порядку. Проте суд першої інстанції вже відмовив Юрію Ягодці у позові щодо повернення на посаду міського голови, і рішення міської ради про припинення його повноважень залишається чинним.

Моя кандидатура стала компромісною, адже мені вдалося об'єднати навколо себе депутатів різних фракцій, з якими нині ми спільно працюємо на розвиток громади. Я відчуваю моральну відповідальність як перед депутатським корпусом, так і перед громадою – втілити те, що було обіцяно і задекларовано.

– З ВАШИМ ОБРАННЯМ ВІДБУЛОСЯ СВОЄРІДНЕ «ПЕРЕЗАВАНТАЖЕННЯ» ТА ОНОВЛЕННЯ КОМАНДИ. ЩО САМЕ ВЖЕ ВДАЛОСЯ ЗМІНИТИ У МІСЬКІЙ РАДІ ТА ЯКИМИ ВИ БАЧИТЕ ПОДАЛЬШІ КРОКИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ЕФЕКТИВНОЇ КОМАНДИ?

– Щиро вірю, що наша громада має розвиватися навіть у воєнний час. Більше того – вона цього заслуговує. І ми робимо все можливе, щоб це довести людям на ділі. Я маю велику надію, що нам це вдасться.

Питання оновлення команди – це, по суті, перезавантаження. Це складний, але необхідний процес. На першому етапі ми вже здійснили важливі кроки – скоротили посаду

першого заступника міського голови, замінили інших заступників міського голови. Загальна кількість заступників тепер зменшилась! Наразі працюємо з тим, щоб організувати належне виконання обов'язків працівниками міської ради. Ми не ставимо надмірних вимог – лише очікуємо, що кожен буде сумлінно виконувати покладені на нього функції та працювати на благо мешканців.

Я, як керівник, не вимагаю чогось надзвичайного. Йдеться лише про відповідальне ставлення до роботи та виконання завдань. Більшість працівників сприйняли зміни адекватно й продовжують працювати на результат.

Звісно, залишаються окремі питання до деяких керівників. Але я впевнений, що з часом і їх ми зможемо вирішити. Адже вибір простий: або люди працюють, або – ні. І відповідальність за це лежить безпосередньо на них. Формування команди – це динамічний процес, і він триває.

– ЯКІ ДОРОГИ У ГРОМАДІ ПЛАНУЄТЕ ВІДРЕМОНТУВАТИ ЦЬОГО РОКУ ТА ЯК ВИРІШУЄТЕ ПИТАННЯ ФІНАНСУВАННЯ ЦИХ РОБІТ?

– На жаль, через низку об'єктивних і суб'єктивних причин за останні чотири роки до стану доріг у громаді увага майже не приділялася. Внаслідок війни, дефіциту бюджету та інших викликів кошти на їх утримання виділялися в недостатньому обсязі.

Сьогодні перед нами стоїть велика відповідальність у вирішенні цієї проблеми. Цьогоріч плануємо розпочати ремонт дороги на Оженин. У цьому питанні ми отримали підтримку від обласного керівництва, зокрема – від обласної військової адміністрації. Нас відвідував Коваль Олександр Сергійович, який пообіцяв сприяння у вирішенні цього питання.

Водночас наша громада має знайти кошти для співфінансування – адже обласний бюджет покриває не всі витрати. Крім дороги на Оженин, у планах – включити до проекту дороги до Межиріччя. Сподіваємося завершити ремонт об'їзної дороги Острога, яка наразі закрыта. Це – одне з найболючіших питань громади.

Серед інших проблемних ділянок – вулиця Кривоноса, зокрема район біля центру зайнятості, де дорога перебуває в критичному стані. Планується ремонт дороги біля заправки ОККО. Днями розпочали ремонт тротуару по Проспекту Незалежності.

Також проводимо грейдерування у місті та селах громади. Розробили відповідний графік, є комунікація зі старостами. Робота ведеться планово, й ми очікуємо, що до жовтня завершимо передбачені дорожні роботи.

– ЗНАЄМО, ЩО НЕЩОДАВНО ЗАВЕРШИЛИ РОБОТИ З ОБЛАШТУВАННЯ УКРИТТЯ В ОСТРОЗЬКІЙ БАГАТОПРОФІЛЬНІЙ ЛІКАРНІ. У ЧОМУ ЙОГО ОСОБЛИВОСТІ Й ЧОМУ ЦЕ ВАЖЛИВО ДЛЯ МЕДЗАКЛАДУ ТА ПАЦІЄНТІВ?

– Першою реакцією, можливо, є здивування – чому на третьому чи навіть четвертому році повномасштабної війни ми лише зараз завершуємо роботи з облаштування укриття в лікарні? Відповідь проста: раніше його не було. І саме тому цей проєкт є важливим досягненням.

Йдеться не просто про захисну споруду – в укритті облаштовано операційний блок, який обладнаний усім необхідним. Є прямий доступ через ліфт, що дозволяє у разі повітряної тривоги або загрози для життя пацієнтів швидко евакуювати їх із верхніх поверхів і продовжити надання медичної допомоги в безпечному середовищі. Це – життєво важливе рішення, і ми вдячні всім, хто долучився до його реалізації. Переконали: такі укриття мають бути в кожній лікарні України.

– ОСТАННІМ ЧАСОМ У ГРОМАДІ АКТИВНО ОБГОВОРЮЮТЬ ЗАКРИТТЯ ДЕВ'ЯТИ ФАПІВ. У ЧОМУ СПРАВЖНІ ПРИЧИНИ ЦІЄЇ СИТУАЦІЇ ТА ЯК ПЛАНУЄТЬСЯ ЗАБЕЗПЕЧИТИ МЕДИЧНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ ЖИТЕЛІВ СІЛ?

– Дійсно, останнім часом у громаді активно обговорюється питання про закриття дев'яти фельдшерсько-акушерських пунктів (ФАПів) у сільських населених пунктах. Хоча одразу зазначити: це не є ініціативою депутатів міської ради, ані нинішнього, ані попереднього керівництва громади.

Рішення про оптимізацію мережі ФАПів було ухвалене ще у 2024 році. Основна причина – політика фінансування з боку Національної служби здоров'я України (НСЗУ). Станом на сьогодні НСЗУ не передбачає фінансування ФАПів у структурі програми медичних гарантій. Тобто офіційно вони не входять до тієї мережі, яка підтримується державним коштом.

У зв'язку з цим керівництво лікарні, місцева влада та депутатський корпус вживають заходів, щоб зберегти хоча б частину цієї мережі. Ми намагаємося оптимізувати надання медичних послуг, щоб люди не залишилися без базової медичної допомоги.

Варто також згадати загальноукраїнську проблему – нестачу медичних кадрів, особливо у сільській місцевості. Молоді лікарі неохоче їдуть працювати в села, що ускладнює функціонування медичних пунктів навіть за наявності приміщень.

Щодо дев'яти ФАПів, про які йдеться – вони не повністю ліквідовані, а переведені в режим оптимізації. Медична допомога жителям цих населених пунктів буде надаватися:

- у сусідніх селах, де працюють діючі медичні заклади;
- через виїзні мобільні медичні бригади, які організовуються за підтримки Червоного Хреста. Наразі напрацьовується відповідний алгоритм роботи таких команд.

Окрім того, в діючих ФАПах триває оновлення: в один із них уже придбано сучасне ЕКГ-обладнання, а також виділено кошти на забезпечення медикаментами. Ми робимо все можливе, щоб навіть в умовах обмежених ресурсів зберегти доступ громади до медичних послуг.

– ВИ АКТИВНО ПРОВОДИТЕ ЗУСТРІЧІ ЗІ СТАРОСТАМИ ТА МІСЖАНЦЯМИ СІЛ. ЯКА ГОЛОВНА МЕТА ЦИХ ВИЇЗДІВ І ЩО ВЖЕ ВДАЛОСЯ ЗРОЗУМІТИ ПРО ПОТРЕБИ ГРОМАДИ?

– Ми – нова команда, і для нас критично важливо налагодити ефективну комунікацію з селами громади. Це – звичайна управлінська необхідність, а не піар.

Під час вже проведених виїздів ми переконалися, що ситуація різна: є старости, які дійсно добре орієнтуються у стані справ на місцях і доносять реальну інформацію. Але є й інші випадки, коли офіційна інформація не зовсім відповідає тому, що ми чуємо напряду від мешканців.

Саме тому ці поїздки мають чітку мету – поспілкуватися безпосередньо з людьми, почути їхні проблеми, зрозуміти реальні потреби громад. У більшості старостатів, які ми вже відвідали, лівова частка порушених питань або вже вирішена, або перебуває на завершальній стадії.

Так, звісно, деякі питання – наприклад, капітальні ремонти доріг – потребують часу і ресурсів. Але такі завдання, як грейдерування сільських доріг, уже включені до графіка, й роботи активно ведуться. Головне – процес іде, і громада бачить результат.

– ПАНЕ КОСТЯНТИНЕ, РОЗКАЖІТЬ ПРО ОТРИМАНЕ РЕАБІЛІТАЦІЙНЕ ОБЛАДНАННЯ ВАРТІСТЮ ПОНАД 1,7 МІЛЬЙОНА ГРИВЕНЬ: ЯК ВИНИКЛА ЦЯ ІНІЦІАТИВА, ЩО САМЕ ОТРИМАЛИ ЛІКАРНЯ ТА ІРЦ ТА ЯКЕ ЗНАЧЕННЯ ЦЕ МАЄ ДЛЯ ГРОМАДИ?

– Це спільний проєкт Острозької громади з Товариством Червоного Хреста України в Рівненській області, спрямований на підтримку наших ветеранів та дітей з особливими освітніми потребами. Завдяки цій ініціативі Острозька багатопрофільна лікарня отримала сучасні бігові доріжки, реабілітаційні тренажери, сходи та бруси для відновлення рухових функцій, а Інтегративно-ресурсний центр – інтерактивну підлогу та дзеркало для логопедичної та корекційної роботи з дітьми. Це обладнання – безцінний внесок у реабілітацію військових і вагомий крок уперед для нашого ІРЦ, адже тепер ми можемо надавати ще якіснішу допомогу. Щиро дякую Товариству Червоного Хреста та всім партнерам за підтримку цього проєкту.

ОСТРОЗЬКІ ТАТАРИ: ПОВЕРНЕННЯ ПАМ'ЯТІ

Колаж із зображенням Агатангела Кримського, Татарської брами в Острозі, воїна-татарина, князя Костянтина Острозького

Восени 2025 року на культурній мапі Острога з'явиться ще одна цікава локація - оновлений музейний простір, присвячений одному з найменш проговорених розділів історії регіону - минулому й сьогоденню татарської спільноти, яка представлена на Волині з XV століття. Втілює проєкт «Експозиція «Острозькі татари» Громадська організація «Братство імені князів Острозьких» у партнерстві з Державним історико-культурним заповідником м. Острога за підтримки Українського культурного фонду.

«Цей виставковий проєкт занурить нашу аудиторію в історію місцевої татарської громади. Насправді ми не лише фіксуємо минуле острозьких татар та ілюструємо його унікальними експонатами з колекції заповідника, а й демонструємо співжиття та асиміляцію культур, порозуміння крізь століття та пропонуємо подивитися на укра-

Острозький Коран

Князь Костянтин Острозький і татари
на фрагменті Битви під Оршею

їнську історію з іншого ракурсу. Адже історія татар на Волині не обмежується згадками про бої з ханськими силами чи службу у князівському війську. У XVI-XVIII століттях мусульманські громади існували в Острозі, Луцьку, Деражному, Кременці та інших містах. Вони мали мечеті, кладовища, ремісничі й торговельні цехи. Татарські вершники служили в реєстровому війську, а згодом – у козацьких полках. Спадщина західноукраїнських татар залишила виразний слід у міському ландшафті та пам'яті. Та ця історія досі перебувала в тіні музейного дискурсу», – розповідає **керівник проєкту, в.о. директора Державного історико-культурного заповідника м. Острога Андрій Брижук**.

Майбутня виставка, яку відкриють на першому поверсі Музею книги та друкарства в Острозі, презентуватиме понад пів сотні музейних предметів. У центрі уваги – автентичні артефакти: елементи татарського костюма, предмети побуту, зразки зброї та кінської зброї, стародруки. Найбільш цінним експонатом виставки стане Острозький Коран – унікальний рукопис Корану 1804 року, що був в користуванні волинських татар й зберігався

в Острозькій мечеті. Це єдиний відомий наразі рукописний Коран, створений західноукраїнськими татарами.

Окрему частину експозиції присвячено темі служби татар у збройних формуваннях ранньомодерного часу. Відвідувачі зможуть побачити, який вигляд мав татарський воїн часів князів Острозьких та якою була «татарська сотня» у складі княжого війська. У 1514 році князь Костянтин Іванович Острозький здобув славетну перемогу у битві під Оршею, розгромивши московське військо. До війська Великого князівства Литовського входили й татари – легка кіннота, вправна в маневрах і несподіваних атаках. На знаменитій батальній картині «Битва під Оршею» їх зображено під час стрімкої атаки під керівництвом князя Острозького.

Татари, які осіли в місті на початку XVI століття з ініціативи князів Острозьких, з часом вдало інтегрувалися в соціум тогочасного Острога. Їм вдалося зберегти елементи своєї ідентичності та створити потужну громаду з власною територією, забудовою і атрибутами повсякденного життя. Саме тому новостворена експозиція акцентуватиме на темі інтеграції, толе-

рантності та мультикультурності, якими завжди вирізнявся Острог.

Основна ідея виставки – відновити та актуалізувати пам'ять про місцевих татар, показати, як багато з їхнього спадку залишилося в місцевій історії, та сприяти консолідації українського суспільства.

«Проєкт «Острозькі татари» реконструє історію, повертає її через збережені пам'ятки та музейну інтерпретацію, сприяє міжкультурному діалогу й формуванню критичного погляду на історію. Острог здавна є осердям історичної пам'яті, і ми прагнемо, щоб в Луцькій надбрамній вежі XVI століття прозвучав ще один з її голосів – голос волинських татар, які були і залишаються частиною української історії», – зауважив Андрій Брижук.

У час, коли світ заново переосмислює значення історичної спадщини, проєкти на кшталт «Острозьких татар» надзвичайно важливі. Вони засвідчують тяглість історії, показують минуле і водночас зшивають його з сучасністю. Це крок до розуміння минулого без стереотипів та ще один пазл до відповіді на питання «хто ми?», «чому ми такі, як є?» і «яке багатство криється в нашій локальній різноманітності?»

СПРАВЖНІЙ АКТОР – ЦЕ ТОЙ, ХТО НІКОЛИ НЕ ЗУПИНЯЄТЬСЯ В ПОШУКАХ СЕБЕ

Роман Вискребенцев

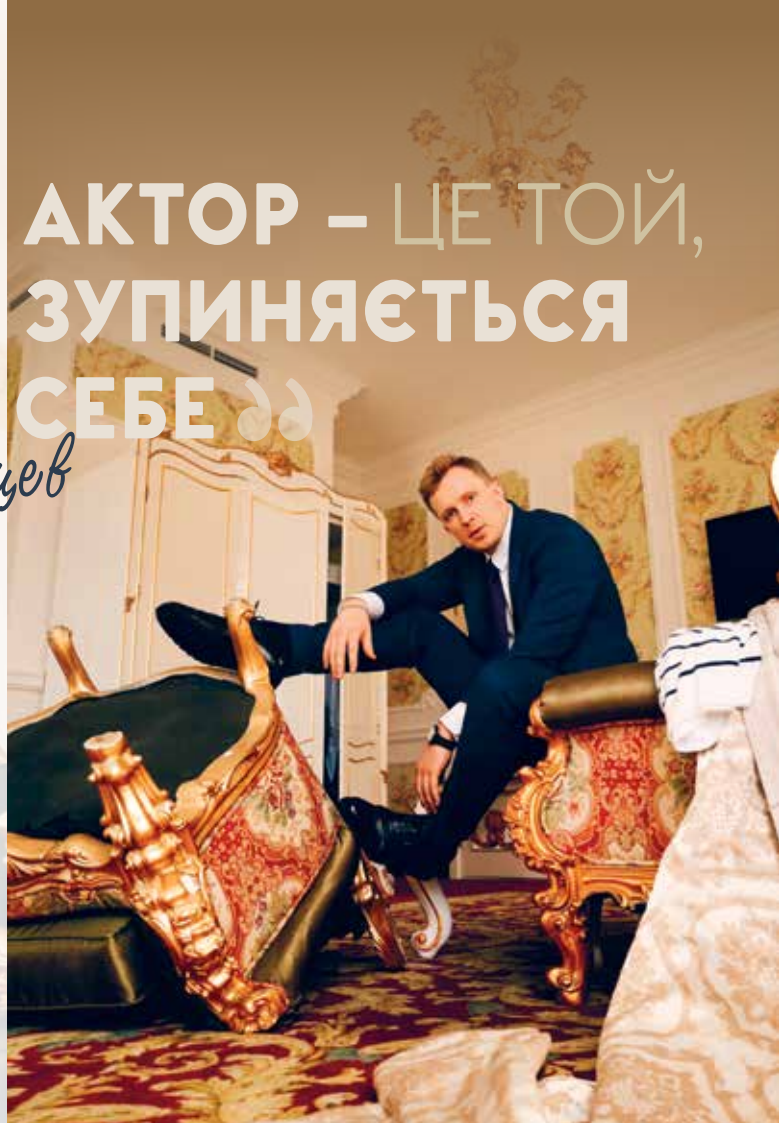
Для нього акторство – це не про професію та можливість стати відомим, а про невіддільну частину життя, яка допомагає розвиватися та дарує натхнення знову і знову виходити на сцену та отримувати підтримку глядачів. Він впевнено почувається перед камерою, а його погляд ви точно не сплутаєте з сотнями інших. ЦЕ все про нашого героя – актора Романа ВІСКРЕБЕНЦЕВА, який погодився ексклюзивно для журналу «РІВНЯНИ» розповісти про свій професійний розвиток, роботу в серіалах та мрії про наступні ролі...

– СТЕРЕОТИПНЕ БАЧЕННЯ ГОВОРИТЬ ПРО ТЕ, ЩО ДЛЯ ТОГО, ЩОБ СТАТИ АКТОРОМ, ПОТРІБНА МИЛА ЗОВНІШНІСТЬ І ЦЬОГО ЦІЛКОМ ДОСТАТНЬО. ХОЧА НАСПРАВДІ РОЗУМІЮ, ЩО ЦЕ ВЕЛИКА ПРАЦЯ. РОЗКАЖІТЬ, ЯК ВИ ПРИЙШЛИ ДО ТОГО, ЩОБ СТАТИ АКТОРОМ? ЯКУ ОСВІТУ ЗДОБУЛИ ТА ЧИ ПРОДОВЖУЄТЕ НАВЧАТИСЯ ВПРОДОВЖ СВОЄЇ КАР'ЄРИ?

– Акторство для мене – не просто професія, це моє життя. Все почалося ще з дитинства, коли мама, вірячи в мене більше, ніж я сам, мріяла бачити мене на сцені. Завдяки її підтримці я вступив до Харківського училища культури, а потім – до КНУТКІТ ім. Карпенка-Карого. Спочатку було важко. Були навіть моменти, коли хотів усе кинути. Але на третьому курсі щось змінилось – я вийшов на сцену, подивився в очі глядачам і зрозумів: це моє.

З того моменту я вже не уявляю себе поза сценою чи камерою. І так, я постійно вчуся – через ролі, людей, майстер-класи, життя. Бо справжній актор – це той, хто ніколи не зупиняється в пошуках себе.

– З ТОГО, ЩО ЗНАЮ, У ВАШИХ БАТЬКІВ НЕ ТВОРЧІ ПРОФЕСІЇ. ЧИ НЕ БУЛО У НИХ БАЖАННЯ, ЩОБ ВИ ЗНАЙШЛИ СЕБЕ В ІНШІЙ ГАЛУЗІ?

– Тато хотів, щоб я став військовим. Дисципліна, форма, чіткий розпорядок – усе як годиться. А мама – навпаки, бачила у мені артиста, мрійника, людину в кіно. Саме тому, напевно, я готувався у два вузи, ніби жив два життя. Але врешті-решт я обрав серцем Харківське училище культури. І знаєте що? Це було найсміливіше й найправильніше рішення в моєму житті. Не просто «освіта» – це був мій старт, мій виклик і моя перемога. Саме там я зрозумів, хто я є. І тепер я йду далі у творчості.

– У 2017 РОЦІ ВИ ОТРИМАЛИ ПЕРШУ СВОЮ ГОЛОВНУ РОЛЬ. РОЗКАЖІТЬ, ЩО ЦЕ БУЛА ЗА СТРІЧКА І ЯКІ ПОЧУТТЯ ВИ МАЛИ, КОЛИ ВАС ЗАТВЕРДИЛИ НА ГОЛОВНУ РОЛЬ?

– Це була роль Артема Григор'єва у чотирисерійному серіалі «Не можу забути тебе». Це була історія про футбольну зірку, який закохується в молоду лікарку Віку, але їхнє кохання проходить через випробування зради, травм і внутрішніх конфліктів. Коли мене затвердили на цю роль, я відчув справжній вибух емоцій: шок, радість, хвилювання. Це був момент, коли мрія перетворилася на реальність. Я розумів: це не просто роль, це мій шанс довести, що я здатен нести головну драматичну лінію, тримати увагу глядача і проживати складні емоції героя. Роль Артема стала для мене викликом і водночас трампліном. Я навчився глибше розуміти психологію персонажа, працювати з партнеркою в кадру, тримати темп і драматургію. Це був мій перший справжній стрибок у професії – і я вдячний за нього.

– ВАМ ГАРНО ВДАЄТЬСЯ ГРАТИ ЯК У МЕЛОДРАМАХ, ТАК І ВОЄННИХ СТРІЧКАХ. ЯК ВДАЄТЬСЯ ПЕРЕМИКАТИСЯ НА ТАКІ РІЗНІ ЕМОЦІЇ? МАЄТЕ ЯКИЙСЬ СЕКРЕТ?

– Дякую! Знаєте, це справжній кайф – занурюватися в абсолютно різні світи. Сьогодні ти – закоханий до беззастережності, який здатен на все заради жінки, а завтра – чоловік із втраченим поглядом, що несе зброю і мовчить про свої шрами. Це ніби живеш декількома життями водночас.

Як перемикаюсь? Дуже просто – я відпускаю себе повністю. У мелодрамі дозволяю собі бути вразливим. Не боятися сльози, слабкості, ніжності. Я люблю, страждаю, мовчу в паузах так, щоб глядач відчув серцем.

А у воєнному кіно – навпаки. Там інші м'язи працюють. Там біль глибше, ніж сльози. Там один погляд може сказати більше, ніж десять сторінок тексту.

Щодо мого секрету, то я не граю – я роздягаю душу на повну. Це небезпечно. Це боляче. Але інакше – не працює. І саме тому про ці ролі говорять. Бо правда – вона завжди голосніша за гру.

– ЯКУ РОЛЬ МРІЄТЕ ЗІГРАТИ Й, МОЖЛИВО, ЗНАЄТЕ АКТОРІВ, З ЯКИМИ ХОТІЛОСЯ Б ПОПРАЦЮВАТИ НА ЗНІМАЛЬНОМУ МАЙДАНЧИКУ?!

– Мрію зіграти роль, яка зворушить і розбурхає такого героя, який не боїться бути складним, суперечливим і справжнім. Той, хто змусить глядача задуматися, посміхнутися і, можливо, навіть трохи переосмислити себе. Без пафосу і кліше – лише живі емоції й щирість. Щодо партнерів, хочу працювати з тими, хто не боїться відкриватися по-справжньому, з ким можна разом створювати магію на знімальному майданчику. Українські актори, як Ольга Сумська чи Назар Задніпровський – це ті, хто заряджають своєю енергією і роблять кожен кадр живим. Бо для мене акторство – це не просто робота, це щира розмова з глядачем. І я завжди відкритий до цієї розмови.

– ЗРОЗУМІЛО, ЩО РОБОТА В СЕРІАЛАХ – ЦЕ КЛАСНО І ДАЄ ВПІЗНАВАНІСТЬ. АЛЕ НЕ МЕНШЕ ВАС ЗНАЮТЬ І ЯК ГЕРОЯ БАГАТОХ РЕКЛАМНИХ РОЛИКІВ. ЩО ВЖЕ РЕКЛАМУВАЛИ Й ЩО НЕ ПОГОДИЛИСЯ Б ПІАРИТИ НАВІТЬ ЗА ВЕЛИКІ ГРОШІ?

– Робота в серіалах – це круто, бо дає можливість бути впізнаним і розвиватися як актор, але реклама – це інша історія. Там ти або справді зачіпаєш людей, або просто продаєш повітря. Я знімався у всьому: від державних соціальних реклам до Adidas, навіть у музичних кліпах брав участь. Це крутий досвід, але я завжди вибираю, де хочу бути чесним, а де – просто продавцем. Що не рекламуватиму? Все, що мене відверто дратує або принижує глядача. Не стану продавати фейки, «пустишки» чи отруту під виглядом ліків. І не має значення, скільки мені запропонують, бо мої принципи не на продаж. Вважаю, що актор має відповідальність перед людьми, тож якщо бренд не викликає поваги – краще взагалі мовчати. Це не про гроші, це про совість.

– ЧИ БУВАЛО ТАК, ЩО ХТОСЬ КРИТИКУВАВ ВАШУ РОБОТУ, ЯК ВИ НА ТАКЕ РЕАГУЄТЕ?

– Критика – це неминуче, і я давно перестав сприймати її як особисту образу. Буває, що вона дуже корисна й допомагає побачити свої помилки, зрости, рухатися вперед. Але буває й інша – коли люди критикують просто заради критики або не розуміють, що стоїть за роллю. Моя реакція проста: я слухаю, аналізую і роблю висновки. Якщо бачу, що критика конструктивна – приймаю її та працюю над собою. Якщо ж ні – не витрачаю час на негатив. Головне для мене – залишатися чесним із собою і глядачем. Тоді будь-яка критика стає лише ще одним кроком у професійному розвитку.

– ЗНАЮ, ЩО ВИ МАЛИ МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЗНІМАНЬ. ЯКУ РІЗНИЦЮ ВИ ПОМІТИЛИ І РОЗКАЖІТЬ КОРОТКО ПРО ТОЙ ПРОЄКТ У КИТАЇ.

– Під час роботи над виставою «Капітан Кук» у Китаї я вперше відчув справжню різницю у підходах до театру та акторської майстерності. Там дуже цінують дисципліну, точність і колективну роботу – усе працює, як добре злагоджений механізм. Водночас у нас в Україні більше свободи для імпровізації і внутрішньої емоційної експресії. Проєкт був унікальним досвідом, адже вистава поєднувала традиційний західний театр з елементами китайської культури, що вимагало від мене адаптуватися і знаходити нові форми вираження. Це допомогло мені розширити свої горизонти і зрозуміти, наскільки багатограним може бути мистецтво.

– НАД ЧИМ ПРАЦЮЄТЕ СЬОГОДНІ? КОЛИ ЗНОВУ ПОБАЧИМО ВАС НА ЕКРАНАХ?

– Зараз я ніби перезавантажую себе – глибоко занурився в самовдосконалення, працюю над кожною клітинкою своєї акторської майстерності. Бо вважаю: щоб вражати, треба не просто грати, а ставати героєм зсередини. Не хочу більше брати ролі просто так. Тепер обираю тільки ті, що змушують мене горіти і перевертати світогляд.

А нові проєкти? Вони точно будуть. Але я не збираюся здаватися легкою здобиччю для кон'юнктури чи моди. Моя мета – вражати, шокувати, надихати. І коли ви знову побачите мене на екрані – будьте готові, бо це буде не просто роль, а справжній вибух емоцій.

ДЯКУЄМО ЗА ФОТО ВДОВЦОВІЙ СОФІЇ

ЕКОПРОСТІР CHOICE – ЦЕ НЕ ПРОСТО МАГАЗИН

Анна БОРОДІЙ – засновниця найбільшого екопростору Choice у Рівному, жінка, яка поєднала турботу про здоров'я, любов до натурального та бажання творити спільноту. Choice – це не просто місце, де продають екологічну продукцію, це платформа зустрічей, навчання, взаємопідтримки та нових можливостей. У відвертому інтерв'ю Анна ділиться своєю історією, принципами бізнесу, секретами довіри клієнтів і планами на майбутнє.

– ЩО НАДИХНУЛО ВАС ЗАЙМАТИСЯ НАТУРАЛЬНОЮ ПРОДУКЦІЄЮ ТА СТВОРИТИ НАЙБІЛЬШИЙ ЕКОПРОСТІР CHOICE У РІВНОМУ?

– Коли я прийшла в компанію, то насправді не думала, що буду цим займатися. Я прийшла на продукт. Це мережева компанія, і я стала клієнтом, бо ми з родиною вже раніше обрали для себе екопродукцію. Хотіла купувати собі продукцію додому, була просто лояльним партнером.

Про бізнес тоді навіть не думала – ми мали свій маленький бренд дитячого одягу. Але мене вразило, що це українська виробнича компанія, яка сплачує податки в Україні й виготовляє якісний продукт. І це підтримує економіку в час війни.

Згодом я почала створювати чати, сторінки в соцмережах, залучати людей і помітила: до мене приєднуються молоді мами, жінки, чиє життя змінила війна. Їм потрібна була підтримка, нова справа, і я вирішила – треба створити фізичний простір. Спочатку це було приміщення на 40 квадратів – магазин і простір для нетворкінгу. Але з часом його стало замало, і ми розширилися до 68 м². Сьогодні це найбільший екопростір у Рівному.

– ЯКІ ВИКЛИКИ ВИ ЗУСТРИЛИ НА ШЛЯХУ ДО ВІДКРИТТЯ ЕКОПРОСТОРУ? ЯК ЇХ ВДАЛОСЯ ПОДОЛАТИ?

– Надзвичайних труднощів не було, але складно було знайти простір, який відповідав би нашим вимогам. Переїзд теж виявився непростим, адже попередні власники продавали приміщення. Проте нові власники нас підтримали, і в підсумку цей простір став для нас справжнім новорічним подарунком.

Перший місяць у новому просторі був непростим: ми облаштовували все самі. Але вже 14 лютого ми офіційно відкрилися, запросивши наших партнерів.

– ЧИ БУВ МОМЕНТ, КОЛИ ВИ СУМНІВАЛИСЯ У СВОЄМУ ВИБОРІ?

– Ні, я не сумнівалася жодної хвилини. Я знала продукцію, довіряла компанії, мала повну підтримку чоловіка. Мене захоплювала сама філософія Choice – це соціально відповідальний бізнес, що підтримує ЗСУ, турбується про якість, людей, розвиток. Тут кожен важливий. Мій вибір був абсолютно усвідомленим і вірним.

– ЯКІ ПРИНЦИПИ ЛЕЖАТЬ В ОСНОВІ ВАШОГО БІЗНЕСУ? ЯКА ПРОДУКЦІЯ Є ТОПОМ СЕРЕД КЛІЄНТІВ?

– Основні принципи – чесність, якість, екологічність і турбота. Ми працюємо тільки з натуральними продуктами, які я б і сама використовувала. Вся продукція проходить перевірку у лабораторіях компанії, має відповідні сертифікати.

Топпродукти? Це наші фітокомплекси – альтернатива аптечній хімії. Також пророщені зерна – унікальний перекус, запатентований продукт, якому немає аналогів. І доглядова косметика – вона конкурує з професійним салонним доглядом. Навіть засоби для прибирання ми називаємо «косметикою», бо вони без жодної хімії.

– ЯК ВИ БУДУЄТЕ ДОВІРУ З КЛІЄНТАМИ? ЧИ Є У ВАС ОСОБЛИВІ МЕТОДИ КОМУНІКАЦІЇ?

– Довіра виникає природно. Я завжди відкрита, чесна, говорю просто. Мені не важливо просто «продати» – я хочу дійсно допомогти. Багато клієнтів стають партнерами, друзями.

Ми підтримуємо постійний діалог: спілкуємося в чатах, проводимо зустрічі, обмінюємося думками. Кожного місяця – події, майстер-класи, плани, спільні поїздки. Це справжня екосім'я.

– ЯКІ ЗАПИТИ НАЙЧАСТІШЕ ОТРИМУЄТЕ ВІД КЛІЄНТІВ?

– Найчастіше – це очищення організму, зміцнення здоров'я, програми схуднення. І коли бачать результат – починають цікавитися рештою асортименту. Також доглядова косметика має великий попит. Часто приходять молоді мами, які хочуть безпечної продукції для дітей і дому.

– ЧИ Є У ВАС ПРОГРАМИ ЛОЯЛЬНОСТІ АБО СПЕЦІАЛЬНІ ПРОПОЗИЦІЇ?

– Звісно. Є знижки, бонуси, подарунки. Наша «родзинка» – печиво з передбаченням, яке ми кладемо кожному клієнту в пакет або посылку. Люди вже чекають на це печивко – наче на маленьку магію!

Також будь-хто може стати нашим партнером – я допомагаю розпочати власну справу. Не потрібно великих вкладень. До нас приходять і мами в декреті, і підприємці – всі отримують підтримку, навчання, премії, подорожі.

– ЯКІ МОЖЛИВОСТІ ПРОПОНУЄ ВАШ ЕКОПРОСТІР? ЧИ ПРОВОДИТЕ МАЙСТЕР-КЛАСИ?

– Наш простір – це не просто магазин. Це місце для спілкування, навчання, дегустацій, подій. Проводимо майстер-класи, бранчі, презентації, навіть свята. У нас є діагностика організму, запис на консультації, зйомки відео й подкастів.

Тут завжди можна отримати підтримку, випити чаю або хлорофілу, познайомитись із новими людьми. І кожен партнер Choice може тут організовувати свої заходи.

– ЯКІ ПЛАНИ НА МАЙБУТНЄ? ЧИ ПЛАНУЄТЕ РОЗШИРЕННЯ?

– Зараз, разом з моїм лідером та нутриціологом Вікторією Наумовою запустили новий проєкт beYOUtiful для жінок та дівчат. В якому допомагаємо дівчатам побачити та розкрити, що вони прекрасні як зовні, так і всередині.

Стати прекраснішими та здоровішими!

P.S. Choice – це більше, ніж магазин. Це спільнота. І Анна Бородій з любов'ю запрошує кожного долучитися до цього усвідомленого, світлого руху.

м. Рівне, вул. Соломії Крушельницької 77
Одразу навпроти Собору Покровський

+38 097 730 04 07

© annaborodii_ecoshop

МРІЇ, ЯКІ РОСТУТЬ РАЗОМ ІЗ ДИТИНОЮ

ІНТЕРВ'Ю З МАРІЄЮ КУСІК, ДИРЕКТОРКОЮ ЦЕНТРУ РОЗВИТКУ MADI DREAM

Найкраще, що можуть зробити батьки – це безумовно любити свою дитину, підтримувати її інтереси, відкривати перед нею світ і робити дитинство яскравим, наповненим емоціями та враженнями. Саме над цим щодня працює команда MaDi Dream – центру розвитку дітей, де кожна дитина почувається бажаною, важливою й унікальною.

Про нову назву, філософію закладу та напрямки роботи ми поспілкувалися з **директоркою центру Марією КУСІК**.

– ПАНІ МАРІЄ, РАНІШЕ ВАШ ЗАКЛАД БУВ ВІДОМІЙ ПІД НАЗВОЮ "ПІЗНАЙКО". ЧОМУ ВИРІШИЛИ ЗМІНИТИ НАЗВУ І ЩО ОЗНАЧАЄ MADI DREAM?

– Ми довго працювали під назвою "Пізнайко", і вона асоціювалась з раннім розвитком, першими кроками у пізнанні світу. Але ми зросли, і зростають наші діти. Ми побачили, що наш центр – це не просто місце для малюків, це простір, де мрії народжуються, розвиваються і йдуть поруч з дитиною навіть до підліткового віку.

Так виникла ідея ребрендингу, і з нею – назва "MaDi Dream". Це назва, в якій закладено зміст: "MaDi" – як символ мами й дитини, якого неможливо розділити. А "Dream" – бо саме мрії ведуть нас до зростання. Для нас це не просто назва навчального закладу, а історія з новим початком. Мені інколи не віриться, що мрія, яка жила зі мною в дитинстві, вже як п'ять років допомагає діткам та їхнім батькам досягнути бажаного. Наш заклад створювався на любові до дітей, а головне – до пошуку їхньої унікальності, адже кожен заслуговує на щасливе та безтурботне дитинство, яке дасть чіткі кроки у майбутньому.

Тепер ми працюємо не тільки з малюками, а й з дітьми, які готуються до школи, вчаться в початкових класах і навіть готуються до НМТ. Ми супроводжуємо дитину протягом усього її шляху. В нашому центрі є все, щоб діти крокували в майбутнє впевнено та з вірою у свої можливості.

– ЯКІ САМЕ ЗАНЯТТЯ ПРОПОНУЄ MADI DREAM? І ЧИ СПРАВДІ У ВАС Є ВЛАСНИЙ САДОЧОК?

– Ми маємо курси англійської мови для відповідних вікових категорій, курси з німецької та української мов. Також ви маєте можливість поспілкуватись з кваліфікованими психологами та логопедами, що завжди дадуть пораду та допоможуть відкрити можливості вашим діткам. MaDi центр завжди допоможе батькам та підставить плече, коли потрібно балансувати між вихованням та кар'єрою, тому ми маємо садочок з 1,5-6 років, який завжди збирає у дружне коло малюків, де розвиваються, вчаться іноземним мовам, створюють згуртовані колективи та мають можливість щоразу досліджувати нові теми завдяки технологіям. Це все створене з любов'ю до ваших діток, де панує підтримка кожної дитини, адже ми ретельно підбирали фахівців за професійними якостями й особливо за їхнім покликанням, оскільки в роботі з дітками важливо мати передусім не тільки любов до них, а й повагу як до дорослих і майбутніх особистостей, які формуються з часом та за допомогою навичок.

– ЯКІ ЦІННОСТІ Є КЛЮЧОВИМИ ДЛЯ ВАШОГО ЦЕНТРУ?

– Насамперед – щастя дитини. Ми хочемо, щоб кожна дитина відчувала: її люблять, її чують, і вона може мріяти.

Ми віримо в індивідуальний потенціал, внаслідок м'якого супроводу й доброго слова. І звісно, ми будемо партнерство з батьками – адже дитина розвивається найкраще, коли її підтримують і вдома, і в центрі.

– ЩО Б ВИ ПОРАДИЛИ БАТЬКАМ, ЯКІ ШУКАЮТЬ ДЛЯ СВОЄЇ ДИТИНИ ПРОСТІР ДЛЯ РОЗВИТКУ?

– Обирайте серцем. Шукайте не просто "курси" чи "садочок", а місце, де ваша дитина буде щаслива. Бо щаслива дитина – це найкраща основа для її розвитку. І саме заради цього ми щодня відчиняємо двері MaDi Dream. Наразі MaDi центр розвивається та планує розширювати своє коло підтримки, ми маємо чітку позицію та план, який невдовзі буде реалізовано. Маю намір зазначити, що завдяки роботі з дітками я, як мама своєї дитини, можу бачити вдячність і радість на обличчях батьків, які бачать результати своїх діток від наших занять, це додає сили вставати та йти далі, попри те, як кожному з нас зараз важко. Я справді щаслива, адже в такі інколи сірі дні з'являються повідомлення, що ми змогли, ми пройшли важкий етап разом з малюками.

м.Рівне, вул.Коновальця 3, вул.Чорновола 1
м.Березне, вул.Буховича 3

+38 098 632 87 03

+38 098 528 03 39

KYT

BEAUTY STUDIO

NAIL BAR

КУТ - ЦЕ BEAUTY-ПРОСТІР,
де турбота про себе стає справжнім ритуалом

**У НАШІЙ СТУДІЇ КРАСИ
ВИ ЗНАЙДЕТЕ ВСЕ,** щоб
підкреслити свою унікальність:

- › ВИШУКАНИЙ МАКІЯЖ
для будь-якої події
- › Стильний манікюр та педикюр
- › Професійні перукарські послуги
Стильні стрижки, фарбування найкращими
преміальними матеріалами, люкс догляду
для волосся
- › Ламінування та фарбування
брів і вій
- › Подолог: професійна турбота
про ваші ніжки

Ми об'єднали всі улюблені б'юті-послуги
в одному затишному місці, де кожна
деталь створена для вашого комфорту
та натхнення. Beauty studio KYT - це про
дотик краси, спокою та впевненості.

*Подаруйте собі турботу,
а ми подбаємо про вашу красу*

м. Рівне, вул. Львонокомбінатівська, 4

+38 077 015 00 05

www.kytrivne.in.ua

ЖІНОЧА СИЛА Й УСПІШНІСТЬ ВІДОМИХ РІВНЯНОК: СЕКРЕТИ ОСОБИСТОГО ЗРОСТАННЯ

Сьогодні жінки відіграють все більшу роль у сучасному суспільстві: вони розвивають власну справу, досягають успіху у своїй професії та відкривають нові горизонти. І не тільки для себе, адже їхня успішна діяльність впливає на життя спільноти в цілому. І цю особливу жіночу силу та успішність демонструє одна сім'я з Рівного – унікальних жінок, які не просто відкрили свій бізнес, а знайшли справу усього життя, яка допомагає не тільки реалізувати себе в улюбленій професії, але й мотивує і дарує знання іншим.

Дарія ЯГАНОВА розповіла про секрети успішності, які стали у пригоді не тільки її рідним, але й будуть цікаві кожному, хто торує свій шлях у житті.

*Ніколи не зупинятися
на досягнутому*

Дарія працює помічником нотаріуса – її мами, приватного нотаріуса Олени Червук. Але також захоплюється кінним спортом (цим видом спорту займається і її сестра Санта Коваль, яка має звання кандидата в майстри спорту України). Також успішно працює з нерухомістю – від введення об'єкта з ремонту з нуля до продажу готового, стильного приміщення або здачі його в оренду.

*Не зраджувати
своїм сокровенним мріям*

Мама Дарії **Олена ЧЕРВУК** – досвідчений професіонал-нотаріус, яка надає великий спектр нотаріальних послуг, не тільки на високому рівні виконує свою роботу, зберігає нотаріальну таємницю, з особливою чуйністю та увагою ставиться до кожного клієнта, але й залишається вірною своїм мріям, які втілює у життя.

– Моя мама давно мріяла створити власну студію йоги. Але довгий час не мала підходящої нагоди, аби розпочати цю справу. І нещодавно вдалося це зробити! Для мене це справжній приклад вірності своїм мріям та наполегливості.

У йога-студії Svoi Studio можна подбати не тільки про красу свого тіла, але й знайти внутрішню рівновагу, здобути нові духовні знання і зробити це креативно. Приміром, у цій студії практикують незвичайні види йоги – наприклад, відкрити енергію кундаліні разом із досвідченим майстром під час какао-церемонії.

А ще зайнятися йогою можна разом зі своїми домашніми улюбленцями. Щосуботи є можливість прийти на заняття зі своїми власними улюбленцями. Svoi Studio є особливим місцем щастя та духовного зростання.

Також простір студії вранці можуть орендувати інші тренери, які також практикують йогу чи проводять заняття зі стретчингу, фітнесу чи танців.

*Розширювати власні кордони
та допомагати іншим*

Сестра Дарії **Санта КОВАЛЬ** започаткувала дивовижне місце – салон краси Yaskravo Project, де головним мотивом

є безкомпромісна індивідуальність, яка змінює правила гри. Санта почала займатися бізнесом у юному віці, у 17 років вона уже була підприємницею, а у 20-річному віці відкрила свій перший офлайн-бізнес, який дуже швидко став одним із найвідоміших б'юті-брендів Рівного. Усе завдяки унікальним маркетинговим інструментам та практикам, яких Санта Коваль навчає охочих.

Крім усього вищезазначеного, є ще один секрет – це віра у себе, власні сили та можливості, бажання розвиватися та досягати нових вершин.

**Нотаріус
ЧЕРВУК ОЛЕНА ВАСИЛІВНА**

Бізнес-центр Skyliner,
вул. Київська, 47, секція А,
офіс №709

+38 067 362 84 64

📞 notarius_chervuk_olena

SVOI STUDIO

Бізнес-центр SkyLiner,
вул. Київська, 47, секція А,
кабінет 711

+38 068 38 50 131

📞 svoi.studio.rv

Салон краси Yaskravo Project

Бізнес-центр Skyliner,
вул. Київська, 47, секція С,
3 поверх, 302 кабінет

+38 096 50 95 664

📞 yaskravo_project

ВІД ОКОПІВ ДО КОМАНДУВАННЯ

ІСТОРІЯ КОМАНДИРА БАТАЛЬЙОНУ З РІВНЕНЩИНИ

27-річний Володимир Кулай, уродженець Рівненщини, із перших днів повномасштабного вторгнення став до зброї, аби боронити Батьківщину. Не чекаючи на мобілізацію, він пішов на фронт добровольцем – і з того часу не залишає передової.

Сьогодні він – командир батальйону безпілотних систем 155 окремої механізованої бригади, офіцер, який пройшов шлях від простого солдата до людини, що щодня приймає рішення, від яких залежить життя інших.

КОМАНДИР РОТИ НА СЛУЖБІ

Війна для нього почалася не 24 лютого 2022 року, а ще раніше – з розуміння, що справжні зміни в країні можливі лише через боротьбу. "Ми вже показали наш рух до змін у 2014-му. Зараз ми зобов'язані завершити ці перетворення. Ця війна – не просто війна держави, це війна цілого покоління", – говорить Володимир.

Сучасна війна, за словами військового, кардинально відрізняється від уявлень минулого: "Це війна технологій, знань, навичок і витривалості. Це не просто стрілянина, це боротьба розумів, швидкості рішень і людської гідності".

За кілька років служби Володимир встиг побувати майже на всіх напрямках фронту – від запеклих боїв на сході до стримування наступу на півдні. Він не лише брав участь у штурмах і обороні, а й навчався, ріс, аналізував помилки і переймав досвід.

"Я знаю, як бути пораненим. Знаю, як страшно в ямі. Знаю, що значить не бути покинутим, коли болить так, що не можеш кричати. Але я також знаю, як витягати інших – і як важливо, щоб твій командир був поруч не лише на словах", – ділиться військовий.

"Мене не так лякає ворог, як лякають ті, хто при кожній нагоді шукає винних. Хто в кожній проблемі бачить "їх" – і це, на жаль, не Росія. Ти сам домовляєшся з державою у кабінеті, несеш хабар, але проклинаєш систему. Голосуєш за зручне, а потім зневажаєш результат. Це не державність – це страх, замаскований під цинізм".

Він переконаний: лише особиста відповідальність здатна змінити країну. Не чекати, не перекладати, не виправдовувати. "Державність – це дія. Це коли не чекаєш кращого дядю. Це коли ти сам – держава. З твоїми виборами, мовчаннями, рішеннями. З твоєю совістю або її відсутністю".

ВОЛОДИМИР НА ПОЗИЦІЯХ

Сьогодні Володимир продовжує служити. Його батальйон – боездатний, згуртований підрозділ, готовий виконувати найскладніші бойові завдання. Він не звик до тиші – бо знає, якою ціною вона дається.

"Хочеш кращого? Стань кращим. Стань совісним. Або хоча б чесним", – резюмує військовий, для якого слова "служити" та "жити" давно стали синонімами.

Це історія не просто одного командира. Це образ нового українського воїна – того, хто не лише тримає автомат, а й думає, аналізує, росте. Того, хто готовий захищати не лише територію, а й цінності.

НА ФРОНТІ

Командир роти – це не лише звання. Це – тягар щоденного вибору. Що дати бійцям: не лише амуніцію і накази, а й підтримку, впевненість і приклад. "Я бачив, чого чекають від командира солдати. І знаю, що саме їм потрібно, аби вижити й перемогти".

Але найбільше Володимира болить не ворог – а байдужість і лицемірство всередині держави. Він не боїться російського солдата так, як боїться тих, хто у тилу шукає винних замість відповідальності:

22 SNAILHOME

ВИРОБИ РУЧНОЇ РОБОТИ
З БАВОВНЯНОГО ШНУРА

Я Олена Чобітько, бухгалтер із багаторічним досвідом, а тепер ще й майстриня виробів із бавовняного шнура.

Це хобі переросло у справу, яка наповнює мене натхненням і радістю.

Працюю з бавовняним шнуром – натуральним, екологічним матеріалом, який поєднує в собі естетику, простоту й практичність.

Мої вироби – це стильні, довговічні речі, які гармонійно вписуються в будь-який інтер'єр та повсякденне життя. Вони не просто красиві, а ще й функціональні: я дбаю про зручність і якість у кожній деталі.

Я із задоволенням шию індивідуальні замовлення, щоб кожен клієнт отримав саме те, що відповідає його стилю, потребам і настрою. Ваша ідея – мій виклик і натхнення.

Нарешті я в балансі – між цифрами й творчістю, між логікою й натхненням.

СУМКИ ✧ КОШИКИ ✧ ХЛІБНИЦІ ✧ ПЛЕЙСМАТИ

+38 067 220 74 22

@snailhome_ua

УТРИМУВАВ ПОЗИЦІЇ БЕЗ ЇЖИ Й ВОДИ

ІСТОРІЯ ПЕРШОГО ПАТРУЛЬНОГО ГЕРОЯ УКРАЇНИ

Президентові України Володимирі Зеленському випало вручити ще одне почесне звання – Герой України. Цього разу вшанування дісталася патрульному поліцейському з Рівненщини, Михайлові Кравчуку – під позивним «Койот».

Він став першим представником Патрульної поліції, удостоєним найвищої державної нагороди – звання Героя України з орденом «Золота Зірка».

Михайло Кравчук – відважний піхотинець бригади «Хижак» Департаменту патрульної поліції. Родом із Рівненщини, він завжди був відданий службі і неодноразово доводив свою мужність на фронті. Присвоєння звання Героя України стало заслуженою відзнакою за його героїчні вчинки і незламність духу.

Позивний «Койот» символізує хитрість, спритність та витривалість. Саме такі якості Михайла проявилися в найскладніших умовах бою – багатоденних оборонних операціях, коли він, попри поранення, продовжував залишатися на позиції і боронити спокій співвітчизників.

ЗИМОВИЙ ЕПІЗОД 2025 РОКУ: ОБОРОНА ТОРЕЦЬКА

Зима 2025 року стала справжнім викликом. Підрозділ «Койота» опинився у критичній ситуації: ключова позиція – понищена багатоповерхівка в Торезьку – залишалася під обстрілом ворога. Бій тривав.

Основні подвиги «Койота» у цю пору:

Під час ближнього бою знищив чотирьох російських окупантів, які намагалися прорватися до наших піхотних позицій.

Очолив контратаку, в ході якої 4 противників були взяті в полон.

Провів десятки розвідувально-диверсійних виходів, піддаючи себе смертельному ризику.

Відбив щонайменше 10 ворожих штурмів, залишаючи противника без жодного шансу прориву.

Протягом 36 діб утримував позицію в умовах настання морозу до 20°C, майже без їжі, води та теплих речей.

Отримав поранення ноги – але не залишив передової, поки не була організована евакуація.

Під час збирання скинутого з безпілотної боекompлекту наступив на міну, знову травмував ногу та все ж залишився на місці бою до прибуття підкріплення.

Попри всі перешкоди й поранення, «Койот» не лише залишався в строю – він піднімав бойовий дух підрозділу. Його стійкість надихала побратимів. Сам Михайло зізнається, що

мороз, сильне виснаження й поранення були страшним випробуванням, але віра в перемогу та обов'язок перед щитом – перед народом України – дали йому силу вистояти.

РЕАБІЛІТАЦІЯ І МАЙБУТНІЙ ШЛЯХ

Нині Михайло Кравчук проходить комплексну реабілітацію. Його стан стабілізований, ведеться фізичне відновлення, терплячі тренування для повернення до повного здоров'я та виконання службових обов'язків.

Рівненські патрульні, поділяючи гордість за свого товариша, заявили:

«Найсильнішим людям – найважчий шлях. Пишаємось, брате. Ти – честь і міць бригади «Хижак» та патрульної поліції України».

І справді, «Койот» став символом незламності, вірності присязі та відданості українській державі. Його подвиг демонструє справжню силу духу, що закладена в серцях патрульних і військових.

Михайло «Койот» Кравчук – справжній приклад сили духу, вірності обов'язку та громадській відповідальності. Його подвиг доводить: справжні герої – серед нас. Вони стоять на передових рубежах, забезпечуючи безпеку держави й готові йти до кінця, навіть коли здається, що все втрачено.

Зі званням Героя України, «Койот» увійшов до історії не лише патрульної поліції, а й всієї країни. Його іменем пишаться не лише співробітники силових структур, а й усі українці, що захищають Батьківщину. Михайлові Кравчуку – міцного здоров'я, якнайшвидшого повернення до строю та мирного неба над Україною!

ВІН БУВ І НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ НАШИМ ГЕРОЄМ

ІНТЕРВ'Ю З ТЕТЯНОЮ, ДРУЖИНОЮ ЗАГИБЛОГО ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ АНДРІЯ МАРЧУКА

1 вересня 2023 року під час танкового та мінометного обстрілу в Донецькій області загинув Андрій МАРЧУК – мужній захисник, люблячий чоловік та батько. Йому було лише 33 роки. Родом із села Горбаків на Гоцанщині, Андрій мав звання старшого солдата. Його дружина Тетяна Марчук розповідає про їхнє кохання, сім'ю та незламну пам'ять, яку зберігають вона та донька Оля.

– ЯК ВИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ ЗІ СВОЇМ ЧОЛОВІКОМ?

– Ми познайомилися з Андрієм 14 лютого. Того дня я поїхала з подружками до їхньої сестри, яка виявилася другою мого Андрія. Він одразу вразив мене своїм спокоєм, щирістю та глибиною душі. Я відчула, що ця людина надійна, і з ним можна бути, як за кам'яною стіною.

Ми довго розмовляли того вечора, а коли він провів мене на зупинку, я зрозуміла – це не випадкова зустріч. Через декілька днів ми побачилися знову: Андрій запросив мене у своє рідне село Горбаків на дискотеку. Відтоді ми більше не розлучалися.

Усі 11 років нашого життя разом я була за ним, як за міцною фортецею. Він був моєю опорою і підтримкою, навіть у ті моменти, коли сам перебував на межі життя і смерті.

– РОЗКАЖІТЬ, ЯКОЮ БУЛА ВАША РОДИНА ДО ВІЙНИ.

– Ми з Андрієм мріяли про власне житло. Він намагався знайти більш оплачувану роботу, були навіть спроби працевлаштуватися за кордоном, але, на жаль, натрапили на шахраїв.

Андрій за фахом столяр і вмів робити абсолютно все з дерева. Ми з донькою Олею щиро пишалися його талантом і майстерністю. Нашою спільною мрією був власний столярний цех.

Ми старалися проводити якомога більше часу разом із донькою. Андрій обожнював брати її з собою на риболовлю – це було його головне хобі з дитинства. Ми часто гуляли в парку Шевченка, на Лебединці, виїжджали на річку.

Наша сімейна подорож на Світязь – найтепліший спогад, який залишиться в серцях назавжди. Лікувальна вода, атракціони, шашлики, вечори в колі родини, яскраві фотографії – це був найкращий відпочинок нашого життя. Ми любили бути разом і цінували компанію близьких друзів.

– ЩО ДЛЯ АНДРІЯ БУЛО НАЙВАЖЛИВІШИМ У ЖИТТІ – У ПОБУТІ, У ВИХОВАННІ ДИТИНИ?

– Найважливішим для нього були розуміння та підтримка в будь-яких ситуаціях. У вихованні дитини – дати донечці любов, відчуття опори та можливість обирати шлях, який їй близький.

Змалку Оля проявляла хист до малювання, і Андрій завжди підтримував її талант.

Весь свій вільний час він віддавав доньці: прогулянки, розважальні центри, поїздки на річку, репетиції в садочку до випускного – навіть спільний танець із нею. Він був зразковим Татом з великої літери.

– ЯК АНДРІЙ УХВАЛИВ РІШЕННЯ ЙТИ НА ВІЙНУ?

– Він прийняв це рішення самостійно. Після того як 25 лютого стався приліт по Рівненському аеропорту, що неподалік від нашого дому. Я знала – відмовляти його марно, і з повагою ставилася до його вибору. Андрій – добровolecь. Вже тоді ми з донькою називали цей вчинок героїчним. Таким він був, є і залишиться для нас назавжди.

- ЯКИМ ВІН БУВ НА ФРОНТІ? ЩО РОЗПОВІДАВ У РОЗМОВАХ?

– Андрій завжди був на позитиві. Не боявся, підтримував побратимів і навіть у вільний час ловив рибу – через це його позивний був «Рибачок». Мені дуже подобалося це прізвисько, воно так йому пасувало.

Він намагався не розповідати нам деталей, щоб не хвилювати. Лише зрідка згадував про важкі моменти: як забирають «двохсотих», як побратими втрачають кінцівки, як після штурмів не всі повертаються. Навіть коли отримав осколкове поранення руки та кілька контузій, залишався на позитиві.

Він дуже тяжко пережив загибель своїх кращих друзів – Лисого (Олексія Мельничука), М'ясника (Олександра Прокопенка), Котика (Василя Іванюка). Після цього часто плакав і до останніх днів не міг змиритися з їхньою втраченою. Зараз вони разом... Я приходжу до них на кладовище, бо Андрієві друзі – це й мої друзі.

- ЯК ВИ ЗГАДУЄТЕ ОСТАННІЙ ДЕНЬ, КОЛИ СПІЛКУВАЛИСЯ З АНДРІЄМ, І ЯК ПРИЙНЯЛИ ЗВІСТКУ ПРО ЙОГО ЗАГИБЕЛЬ?

– Першого вересня 2023 року, коли Андрій збирався виїжджати зі Слов'янська на позицію, він востаннє зателефонував мені. Того разу був мовчазним, не сказав ні «люблю», ні «зателефоную, як матиму змогу». Думаю, він відчував, що щось трапиться, але не хотів засмучувати мене та нашу донечку. Побратими згадували, що Андрій завжди намагався триматися на позитиві.

Виїхавши на позицію, їхня група навіть не встигла доїхати до місця призначення: відразу почався мінометний та артилерійський обстріл. Андрій загинув того ж дня в районі населених пунктів Новомаркове, Оріхово-Василівка та Григорівка Донецької області, не доживши до свого 33-річчя всього одну годину.

Новина про загибель стала для мене шоком. Спочатку я не хотіла вірити і сподівалася, що це помилка. Другого вересня зранку мені зателефонувала дружина побратима Андрія, який був із ним під час завдання. Вона повідомила, що її чоловік та інші хлопці перебувають у лікарні, а про Андрія нічого не знала. Я почала телефонувати всюди – побратимам, командирів, взводному. Всі казали, що Андрія шукають і він, можливо, поранений.

Проте тривожні сни та погане передчуття не давали мені спокою. Лише ввечері другого вересня взводний із позивним «Одісей» повідомив, що «вашого чоловіка вже немає в живих, він загинув, захищаючи Україну». Донька все чула, і ми з нею разом гірко пла-

кали, кричали «Чому саме він?..». Цей біль залишився з нами і досі.

Оля була присутня на похованні тата. Вона не хотіла, щоб труну опускали в землю, бо хотіла, щоб тато залишився живим. Зараз вона часто згадує батька і разом зі мною відвідує його могилу, розуміючи, що її тато – найкращий.

- ЩО Б ВИ ХОТІЛИ, ЩОБ ЛЮДИ ЗНАЛИ ПРО АНДРІЯ?

– Щоб знали, яким добрим, люблячим і щирим він був чоловіком. Щоб знали, як сильно він любив нашу дочку і прагнув дати їй усе найкраще. Він мріяв про власне житло для Олі, тішився кожним її успіхом. Я хочу, щоб ним пишалися не лише ми, а й усі, хто чує його історію.

Андрій був чудовим майстром по дереву, мріяв про власну справу. Але головне – він був мужнім і відважним захисником, який віддав за Україну найцінніше – своє життя. Для нас із донькою він назавжди Герой.

- ЩО ДОПОМАГАЛО ВАМ ТРИМАТИСЯ В ПЕРШІ ДНІ ПІСЛЯ ТРАГЕДІЇ І ЩО ПІДТРИМУЄ ВАС СЬОГОДНІ?

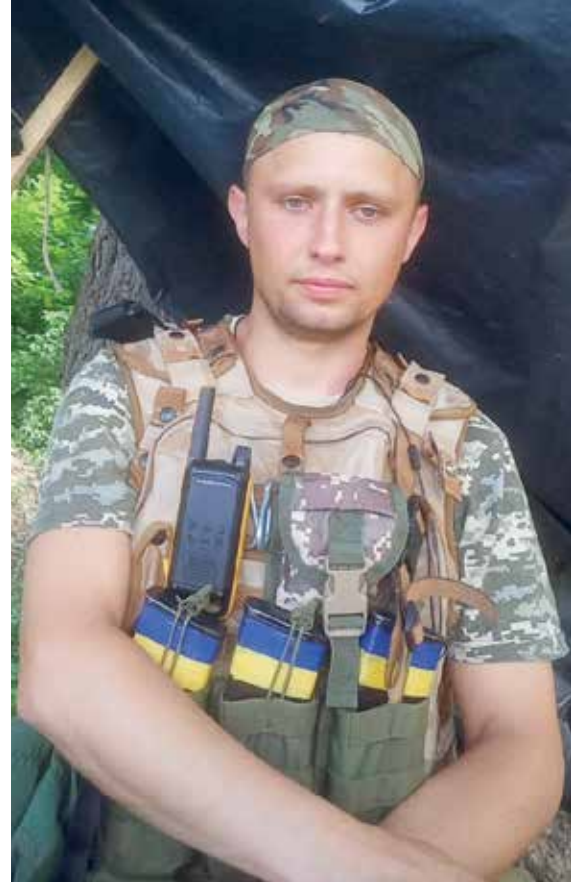
– У першу чергу – це моя донька та віра в Бога. Якби не Оля, я не впевнена, що змогла б витримати цей біль. Молитва за спокій його душі та прохання про сили не зламатися були моєю опорою. Велика підтримка прийшла також від колег – моральна і матеріальна, за що я їм безмежно вдячна. Нині мене тримають на плаву донька, молитва, мама, свекруха, колеги, робота в бібліотеці, допомога психологині Олені Медведєвої та участь у різних проєктах (особлива подяка Ірині Баковецькій). Активність у презентаціях книг, перформансах, поїздках з іншими жінками, які пережили схожі втрати, дає мені сили й надію. Найголовніше – віра, що пам'ять про мого Рибачка житиме завжди, і підтримка наших захисників надихає рухатися далі.

- ЯК ВИ ЗБЕРІГАЄТЕ ПАМ'ЯТЬ ПРО НЬОГО?

– Ми з Олею згадуємо його щодня. Хвилина мовчання, молитва, банер на Майдані Незалежності, альбом-пам'ять «Герої-титани», де є історія про Рибачка (дякую Олені Медведєвій за створення цього альбому). Ми часто говоримо з донькою про наші сімейні моменти – це важливо.

- ЧИ Є ЩОСЬ, ЩО ВИ РОБИТЕ АБО ПЛАНУЄТЕ ЗРОБИТИ В ЙОГО ПАМ'ЯТЬ?

– Ми з донькою плануємо створити альбом-пам'ять із його фотографій, щоб він залишився для майбутніх поколінь. Також розглядаємо ідею запо-

чаткувати власну справу – Андрій цього дуже хотів. Можливо, це буде щось, пов'язане з рибальським приладдям.

Ще мріємо організувати рибальський турнір на його честь. А Оля хоче створити невелику книгу з фото тата та своїми малюнками на тему «Тато-Рибачок». Щось із цього ми обов'язково втілимо, бо він цього заслуговує.

- ЩО, НА ВАШУ ДУМКУ, ПОТРІБНО ЗМІНИТИ В СУСПІЛЬСТВІ, ЩОБ РОДИНИ ЗАГИБЛИХ НЕ ЗАЛИШАЛИСЯ НАОДИНЦІ З БОЛЕМ?

– Людям бракує розуміння та підтримки. Багато хто думає, що раз у нас є виплати, значить усе добре – можемо подорожувати, щось купувати. Але це неправда. Найважливіше для нас – не гроші, а увага та живе спілкування. Дзвінок, коротке «Як ти?» або «Я з тобою» – це зігріває серце.

Я дуже ціную, коли згадують Андрія, діляться історіями про нього. Він цього заслуговує.

- МОЖЛИВО, У ВАС Є ПОРАДА ДЛЯ ЖІНОК ГЕРОЇВ-ЯНГОЛІВ?

– Я хочу сказати кожній жінці: не опускайте руки, попри все. Рухайтесь вперед – щодня, щохвилини, щосекунди. Заради пам'яті чоловіка, заради дітей і онуків, заради Перемоги України.

Важливо вірити у себе і свої сили. Малюйте, пишіть, вишивайте – робіть будь-що, головне – живіть. Бо так би хотів кожен із наших коханих Героїв.

І навіть коли мені самій стає нестерпно важко, я знаю: мій коханий Андрій загинув для того, щоб ми з донькою жили. Щоб він міг пишатися нами з небес.

ЗАМІСТЬ СПОКІЙНОГО ЖИТТЯ ЗА КОРДОНОМ ВІН ОБРАВ ФРОНТ

РОЗПОВІДЬ ДРУЖИНИ ЗАГИБЛОГО ГЕРОЯ ЮРІЯ КУЛІША

Марія МАРТИНЮК – журналістка з Рівненщини, яка багато писала розповідей про людей та їхні історії. Взимку 2025 року в її родині сталася трагедія – на війні загинув її чоловік, **Юрій КУЛІШ**, який від початку повномасштабного вторгнення став на захист України.

Юрій був турботливим батьком, надійним другом та майстром на всі руки. У відвертому інтерв'ю Марія розповіла про їхнє життя до війни, останні розмови з чоловіком та про те, як донька і вся родина намагаються зберегти пам'ять про нього.

– МАРІЄ, ПОЧНЕМО З ТОГО, ЯК ВИ З ЮРОЮ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ...

– Ми познайомилися у Луцьку на стадіоні. Тоді грала луцька «Волинь» із «Шахтарем». Я прийшла з подругою, а він сидів позаду зі своїми друзями та кури́в. Я зробила зауваження й попросила не дихати в мене димом.

Потім Юра знайшов мене у соцмережах, написав, і ми зустрілися. Спілкування зав'язалося дуже швидко. Наші стосунки розвивалися стрімко: познайомилися ми у травні, а вже в липні почали жити разом.

На перших етапах наших стосунків він завжди дарував мені квіти.

– ЩО НАЙБІЛЬШЕ ВАС У НЬОМУ ЗАЧЕПИЛО?

– Він був легкий та спокійний... Мені це тоді подобалося, бо я сама трохи більш емоційна. Пізніше зрозуміла, що така легкість не завжди допомагає у складних ситуаціях, але тоді це була його риса, яка мене привабила. Ми були разом із 2015 року, згодом в нас народилася донька Яна.

– ЯК ВАМ ВДАВАЛОСЯ БУДУВАТИ СІМЕЙНИЙ ПОБУТ?

– Як і в більшості пар – через «притирку» та компроміси. Перші пів року ми взагалі не сварилися. Але коли народилася дитина, з'явилася втома, і сварок стало більше.

Юра дуже допомагав із донькою: купав її, гуляв із коляскою, готував, прибирав. У побуті він був легким – ніколи не робив проблем із дрібниць. У нас навіть була така домовленість: якщо я зайнята роботою і не встигаю, він міг сам собі щось приготувати: зварити вареники чи пельмені. Любив готувати бограч – цю страву в нас удома готував виключно він. Іноді експериментував з рецептами з Тік-току. Претензій до того, що готувала я, він теж не висловлював. У цьому плані ми розуміли одне одного.

Він був чудовим батьком, турботливим і уважним. Але водночас Юра був трохи повільним у справах, і мені нерідко доводилося нагадувати йому кілька разів про якісь дрібниці.

Це мене іноді дратувало, але я знала, що це просто його особливність, а не небажання щось робити.

ПРО ЖИТТЯ ДО ВІЙНИ ТА РІШЕННЯ ЙТИ НА ФРОНТ

– ЧИМ ВИ ЖИЛИ ДО ПОЧАТКУ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ?

– Юра багато років працював за кордоном. Ми мріяли про краще житло, гарну освіту для нашої доньки, подорожі. Коли всі говорили про загрозу війни, нам здавалося, що це неможливо. Навіть коли Юра жартома казав, що доведеться виїхати до Польщі, ми не сприймали цього серйозно.

А потім настав ранок 24 лютого 2022 року. Я написала йому: «У нас почалася війна». На четвертий день ми з донькою виїхали до нього в Польщу. Але він завжди повторював: «Я тут не залишусь».

Коли на Рівненщині, неподалік нашого дому, стався обстріл, Юра остаточно вирішив повернутися. У травні 2022 року він мобілізувався до лав ЗСУ.

Були моменти, коли ми сперечалися, я казала: «Все, значить, ми з тобою розходимося, розлучаємося, живе кожен окремо».

Але він завжди стояв на своєму. Пам'ятаю, як одного разу після прильотів по військовій частині неподалік, де служив мій брат, Юра сказав:

«Уяви, війна закінчиться, я повернуся додому – як я зможу дивитися в очі хлопцям? Мені буде соромно, що вони відвоювали країну, а я приїхав на все готове».

І він дотримав слова. У середині травня повернувся в Україну та добровільно мобілізувався до тієї самої частини.

- ДЕ ВІН СЛУЖИВ?

– Спершу Юра служив у ремонтній частині, з якою виїжджав на схід та південь, щоб ремонтувати техніку. Згодом його перевели до мінометної батареї, яка виконувала бойові завдання на Донеччині.

- ЧИ ГОВОРИВ ВІН З ТОБОЮ ПРО МОЖЛИВУ НЕБЕЗПЕКУ? БУЛИ У ВАС РОЗМОВИ ПРО ТЕ, ЩО РОБИТИ, ЯКЩО З НИМ ЩОСЬ СТАНЕТЬСЯ?

– Такого ніколи не було. Ми навіть думки не допускали, що з Юрою може щось статися. Я завжди була за нього спокійна. Тоді з їхньої частини в бойові підрозділи поїхало 30 людей, і він із побратимом Ромою потрапили, як нам здавалося, у найкращі умови: інші були піхотинцями, розвідниками, штурмовиками, а вони – у мінометній батареї, що трохи далі, трохи безпечніше. Я знала, що у них дуже хороший командир, який сам вибирає позиції, підвозить боєприпаси, що він – не десь там, а разом особовим складом...

Ми навіть уявити не могли, що може статися найгірше. Але останнім часом Юра, коли я починала обговорювати якісь свої наміри, повторював: «Ну, поживемо – побачимо. Я не знаю, що буде завтра». Це мене тоді дратувало, я не могла зрозуміти, як можна жити без планів. А зараз розумію, що, мабуть, він щось відчував.

- ПАМ'ЯТАЄШ ВАШІ ОСТАННІ РОЗМОВИ В КРАЙНІ ДНІ ПЕРЕД ТРАГЕДІЄЮ?

– Так. Перед останнім виїздом на позицію зник кіт, якого Юра завжди возив із собою ще з-під Курахового. Він дуже злився, шукав його. З Валерою, побратимом, який загинув разом із ним, вони жили в одному будинку, в різних кімнатах, і весь день перед від'їздом не знаходили собі місця, постійно ходили один до одного.

Юра ще возив машину на ремонт у Дружківку. Поки стояв у черзі на СТО, весь час дзвонив мені. Я була зайнята, нервувала, що часто дзвонить, але він все одно намагався поговорити. В останній вихід вони з хлопцями переїхали на нову позицію. Це була субота. Він майже не писав, надіслав фото, де був увесь мокрий від поту. На моє питання, чому він такий, відповів коротко: «Працюємо. Дуже сильно літають».

Його останнє повідомлення було 8 лютого о 21:00. Наступного ранку він уже не виходив на зв'язок. Я писала побратимам, питала, чи все в них добре – ніхто нічого не сказав. В понеділок мені зателефонувала медичка з батареї й повідомила страшну звістку. Спершу я навіть не могла повірити. Мені здавалося, що

це помилка, що вони його не впізнали. Але наступного дня принесли похоронку. Лише тоді я зрозуміла, що це правда.

- ВИ СПІЛКУЄТЕСЯ З ЙОГО ПОБРАТИМАМИ? ЩО ВОНИ РОЗПОВІДАЮТЬ ПРО ЮРУ?

– Коли чоловік загинув, старший мінометного розрахунку, з яким він заступав на позицію, написав пост в соцмережах, що «Юра міг би вночі відремонтувати літак «Мрія», а зранку вже піти на позицію». За цей час, що його нема, мені ніхто нічого поганого про нього не сказав, він також відгукувався про хлопців тільки позитивно...

У бойову частину його перевели в листопаді 2024 року. Склалося так, що в період новорічно-різдвяних свят Юру викликали у відрядження в частину, де він служив раніше – кілька тижнів він був тут.

9 лютого 2025 року Юра загинув.

На похороні командир Юриного взводу розповідав мені, що він з Ромою (побратим, з яким вони з початку війни служили ви одному тиловому відділі й на фронті потрапили в один підрозділ) могли відремонтувати будь-яку техніку. Каже: машина не заводиться, а вони за три години вдвох полагодили її. Потім керівництво питає: «Ну, а що було?», на що Юра відповідав: «Ну що, що? Вже нічого».

- МИНУЛО ВЖЕ МАЙЖЕ ПІВ РОКУ. ЯК ВАМ З ДОНЬКОЮ ТА ВСІЄЮ РОДИНОЮ ВДАЛОСЯ ПРОЙТИ ЦЕЙ ШЛЯХ?

– Спершу це повне нерозуміння, неприйняття, тисячі запитань, на які немає відповідей, й іноді навіть злість. Потім приходить усвідомлення, що життя триває і ти мусиш рухатися далі. Мені дуже допомагають друзі, родина Юри з батькової сторони, особливо його двоюрідна сестра. Вже після похорону ми з нею дуже здружилися, й зараз майже немає таких днів, щоб ми не їзджуналися.

Я зрозуміла одне: звинувачувати когось в тому, що так сталося – це шлях у нікуди. На жаль, такі реалії війни... До цього неможливо звикнути, і точно не варто шукати винних.

- ЯК ЦЕ ПЕРЕЖИЛА СТРАШНУ ВТРАТУ ВАША ДОНЬКА ЯНА?

– Їй дев'ять років. Що тато загинув, я їй сказала в той же день, коли дізналася сама. На похорон її не брали. Вона довго відмовлялася йти на кладовище. Зараз вона згадує тата по-дитячому, говорить, що йому би сподобалося те чи інше.

ПРО ПАМ'ЯТЬ ТА ПЛАНИ

- ЧИ Є У ВАС ІДЕЇ, ЯК УВІЧНИТИ ПАМ'ЯТЬ ПРО ЮРУ?

– Я поки не хочу про це публічно говорити. В мене є певні ідеї, але наразі це лише ідеї. Поки що про це говорити зарано.

- ЩО Б ВИ ПОРАДИЛИ ЖІНКАМ, ЯКІ ТЕЖ ВТРАТИЛИ СВОЇХ ЧОЛОВІКІВ?

– Не заціклюватися на скорботі. Пережити, прийняти й відпустити. Чим швидше усвідомлюєш, що життя змінилося назавжди, тим легше рухатися далі. Нехай навіть це життя вже ніколи не буде таким, як раніше...

Відкритий набір на новий навчальний рік.
Звертайтеся у Direct.
Деталі в Instagram.
Тел.: 068 75 844 75, Катя Василівна

Ангеліна Луцюк

Усім привіт! Я Луцюк Ангеліна – моє ім'я має грецьке походження (ангелос), що означає "вісник" або «ангел».

Мені 10 років, я закінчила 4-й клас Рівненського ліцею №19.

З самого дитинства щира, товариська, допитлива, люблю веселі ігри та спілкування з друзями.

Мені дуже подобається навчатися в "Студії Lady", в якій можна здобути нових друзів, дізнатися багато цікавого й корисного для сучасної Леді.

Відвідуючи уроки "Краса – моє здоров'я", ми навчилися доглядати за своїм обличчям та волоссям. На дефіле та хореографії навчали пластичності та граційності. На психології успіху нас навчали знаходити вихід з різних життєвих ситуацій.

Я дуже люблю й поважаю свою сім'ю.

Моя сім'я дуже дружна, вони – моя підтримка та опора.

У вільний від навчання час я відвідую "Клуб дівчата діти" – там весело та цікаво. Ще полюблю відвідувати заняття з англійської мови, адже це дуже потрібно та важливо в сучасному світі.

Я мрію стати поліцейською, щоб захищати людей.

ФОТОГРАФ – Іван Козаченко:
+38 (068) 9899429

ОРЕНДА СУКОНЬ – PUDRA
DRESS: +38 (096) 8877664

МАЙСТЕР КРАСИ – ЧОРНА
ВІКТОРІЯ – засновниця Pro
Makeup salon & school:
+38 (097) 9489797

Перша Леді 2025

Мілана Опанасюк

Привіт! Мене звати Мілана, мені 9 років, я три роки ходжу в Студію Lady, і мені дуже подобається! Кожен урок — це щось нове, цікаве і веселе. Ми вчимося хореографії, дефіле, етикету, як доглядати за собою та багато іншого. А ще я там знайшла нових друзів.

Одна з моїх мрій була — стати Першою Леді в нашій школі. І цього року я її здійснила! Я дуже старалася і вірю, що якщо маєш ціль — треба йти до неї впевнено.

А моя найголовніша мрія — це мир в Україні. Щоб закінчилась війна, щоб діти більше ніколи не чули сирен і могли просто гратися, як у мирному житті.

Я дуже люблю активно проводити час! Гуляти, гратися з друзями, кататися на самокаті та велосипеді. Ще я люблю танцювати, малювати, вигадувати казкових героїв. Коли я малюю, то наче потрапляю в свій світ, де все можливе!

Також я дуже люблю подорожувати! Щороку відвідую якусь нову країну, і зараз я вже побувала в п'яти країнах світу! І це точно тільки початок!

Я люблю подорожі, бо в них можна побачити, як живуть інші люди, скуштувати нову їжу, почути інші мови, побачити море або гори, які я ще ніколи не бачила. Це дуже круто! А ще ми часто подорожуємо Україною. У нас така красива країна — замки, річки, міста з історією, ліс, гори! І кожне місце — це нова пригода!

Я люблю тваринок! У мене є собачка Лола — вона дуже мила, весела і завжди мене зустрічає, коли я приходжу додому. А ще у мене є рибки, я можу довго спостерігати, як вони плавають — це так заспокоює! А ще я мрію про котика. Маленького, пухнастого, біленького або сірого. Я вже навіть придумала, як його назву, але поки це секрет!

Я мрію стати слідчою! Мені дуже цікаво розкривати таємниці, шукати докази, помічати дрібниці, які інші не бачать. Це як бути героїнею з фільму або книги, яка допомагає людям знайти правду.

Ніколи не бійтеся мріяти і ніколи не здавайтеся. Якщо ви щось дуже хочете — просто йдіть до цього крок за кроком.

Я — звичайна дівчинка, але я поставила собі ціль — стати Першою Леді. І я це зробила!

Тому я впевнена: кожна дитина може стати ким захоче. Головне — вірити в себе.

Відкритий набір на новий навчальний рік.
Звертайтеся у Direct.
Деталі в Instagram.
Тел.: 068 75 844 75, Катя Василівна

Перша Леді 2025

ФОТОГРАФ – Іван Козаченко:
+38 (068) 9899429

ОРЕНДА СУКОНЬ – PUDRA
DRESS: +38 (096) 8877664

МАЙСТЕР КРАСИ – ЧОРНА
ВІКТОРІЯ – засновниця Pro
Makeup salon & school:
+38 (097) 9489797

НА ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В РІВНОМУ ЗБИРАЛИ УСІЄЮ ГРОМАДОЮ

На місці сучасної пожежної частини, що на вулиці Сагайдачного в Рівному, міг би бути Будинок культури ім. Симона Петлюри. З розширенням кордону Польської Республіки у 1921 році, коли Рівне територіально увійшло до створеного Волинського воєводства, влада розробила план розвитку міста. Необхідно було модернізувати господарські галузі, надати можливість вчитися молоді та впроваджувати нові технології. Культурна сфера Волинського воєводства також набувала нових європейських ознак. Поляки насамперед дбали про впровадження польської культури. Але частково фінансували й задуми рівнян, зокрема, українців та євреїв, щодо розвитку власної освіти та культури.

У серпні 1938 року у видавництві Товариства «Українська школа» в Рівному, редактором якого був Юрій Галинський, виходить журнал «Вісті», присвячений єдиному нагальному питанню – побудові Будинку української культури ім. Симона Петлюри. Будинок мав би розташовуватися на землях православної парафії, на місці між сучасною пожежною частиною на вулиці Сагайдачного та вулицею Шевченка в Рівному.

Дім української культури ім. Симона Петлюри в Рівному

ПРО ГУРТКОВІ СВАРИ ТА ОСОБИСТІ АМБІЦІЇ

25 жовтня 1931 року відбулися організаційні збори зі створення Товариства «Українська школа». Товариство народжувалося з великими труднощами. Однією з перешкод були внутрішні свари та амбіції. 13 листопада його статут зареєстрував Волинський воєводський уряд. Працювати Товариство розпочало у 1933 році, тоді ж отримавши від Кураторії Волинського шкільного округу концесію (дозвіл) на відкриття 6-класної народної школи ім. Івана Мазепи в Рівному. Учні школи – переважно діти з незаможних родин. Вона потрібна була для підготовки дітей в Українську гімназію. І хоч це була єдина на Волині народна школа, треба було дуже викручуватися у пошуку засобів, щоб її утримувати.

Пізніше Товариство почало видавати дитячий журнал «Сонечко», допомагало незаможним студентам та учням, влаштовувало публічні лекції, організувало драматичний гурток, який дав декілька вистав у Рівному та провінції. Організувало

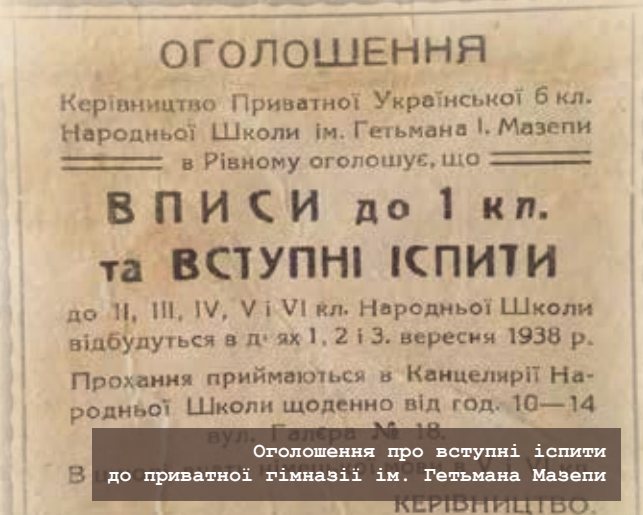

Товариство п'ять концертів у селах Новий Двір, Новоставці, в цукровнях Шпанова та Бабина, брало участь у проведенні концертів до усіх національних свят, академій та імпрез.

24 січня 1937 року Товариство «Українська школа» внесло зміни в статут, щоб поширити свої повноваження на усю Волинь, адже діяло тільки на території Рівненського повіту. Основні завдання Товариства зводилися до організації українського шкільництва, закладання своїх фахових шкіл, виховання своєї інтелігенції, видавничої справи українською мовою, культурно-освітньої праці на селах та залучення українців до членства у Товаристві. Настав час збудувати Центр Товариства «Українська школа».

ПРИВАТНІ ШКОЛИ ТА КУЛЬТУРНІ УСТАНОВИ – В ОДНОМУ МІСЦІ

У передовій статті журналу «Вісті» «За вогнище національної культури» автора В. Ю. (так у документі) наголошувалося, що в боротьбі з червоним ворогом, більшовиками є нагальна необхідність створення осередку української мови та культури: «На полі пропаганди, в ділянці культурної праці ми дуже й дуже мало робимо. Цей фронт у нас надзвичайно слабкий»...

«Бо в історії боротьби націй мало який нарід осягав свій національний ідеал без попередньої довголітньої й заподадливої культурної праці».

На думку автора, започаткування Будинку української культури мало стати твердиною української національно-громадської думки на чотири південно-західних повіти Волині.

Велетенський будинок, запроєктований луцькими архітекторами Телігловим та Михайловим на широку європейську мірку, «мав би розмістити в собі всі наші приватні школи, культурно-громадські та фахові інституції і установи, їх бюро, працівні, залі для зібрань, урочистостей, для театральних та концертних вистав, в ньому єднатимуться для праці люди освіти і науки, в ньому відбуватимуться різні збори, засідання й конференції, а на них як у лабораторії, вироблятиметься думка, вирішуватимуться найпекучіші потреби дня, гартуватиметься дух та зростатимуть пориви в нашій праці, в наших щоденних дрібних і великих життєвих змаганнях. Дім Української Культури в Рівному буде живим свідком нашої великої відпорності та національної гордості, доказом того, що й нам належить в міському середовищі місце, що і наш голос повинен там лунати».

МАЛИ Б ВЛАСНИЙ БУДИНОК КУЛЬТУРИ

Акція зі збору засобів на будівництво Будинку культури захопила передових громадян Волині. Ця ідея так сподобалася інтелігенції, що досить швидко було зібрано значну частину необхідних коштів. З навколишніх міст та сіл було зібрано не тільки гроші, але й все, що можна було продати та отримати за це кошти, в тому числі й продукти. Амбіції інтелігенції були великі: «Надокучило нам тинятися в комирному з нашими інституціями та остогидло принижуватися перед чужими, жебраючи залю для зборів, академій чи вистав. Чи ж не прикро й не соромно нам, що всі свої урочистості проводимо чи в чужих помешканнях? Кожного року наші організатори академій зазнають на цьому тлі цілої низки прикростей та гірких несподіванок. Часто, наприклад, через брак помешкання доводиться відкладати урочистість чи визначати на невідгідний день і годину, дуже часто власник залі втручається до дрібниць, не даючи можливості удекорувати в душі урочистості помешкання і майже завше наглити із закінченням».

КОЖЕН – ПО ЦЕГЛИНИ

На побудову Центру української культури в Рівному було заплановано назбирати 400 тисяч злотих. Для порівняння, за Польщі подружжя інтелігентів у той час заробляло близько 450 злотих щомісячно, кваліфікований робітник мав місячну заробітну плату 95 злотих. За 600 злотих можна було купити мотоцикл марки «Sokol», а за 1 злотувку – добре пообідати в ресторані. Щоправда, зауважу, що середня заробітна плата на Волині була нижчою на 46%, ніж у Варшаві.

Отже, було зроблено заклик на села чотирьох повітів, суміжних з Рівненським, – Здолбунівського, Дубенського, Костопільського та Сарненського – про зменшення споживання алкоголю на свята. Було прораховано, що на велике свято селяни одного села витрачають 200-400 злотих на алкоголь. На території чотирьох повітів знаходиться понад 400 великих сіл із населенням 1000 мешканців в одному. Отже, 400 тисяч душ населення, жертвуючи по одному злотому кожний, вирішать питання побудови Центру.

Задекларовану пожертву можна було внести виробітком, тобто господар коня чи воза міг би відпрацювати кількадемну працю на будові. Не зайвим був би збір металобрухту: «За пару день можна навалити вагони того хламу. А це дасть великі гроші, бо за непотрібний хлам платиться дуже дорого».

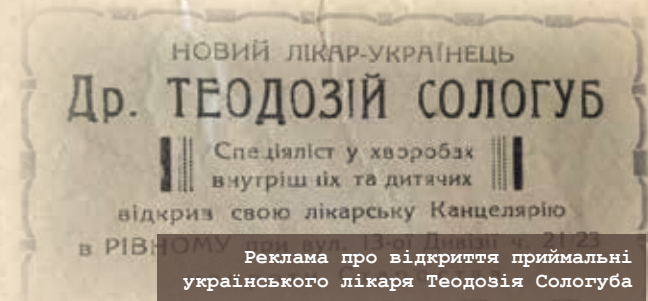
ПО ЗЛОТОМУ З ГЕКТАРА

Звістка про зведення Будинку української культури була сприйнята мешканцями Рівного та сусідніх повітів з піднесенням. Впродовж травня та червня 1938 року відбулися збори в усіх гмінах Рівненського повіту. На них наголошувалося, що українці мало звертають уваги на культурний розвиток, на освіту своїх дітей, на шкільництво та книжку, не поповнюють ряди інтелігенції. Зокрема, говорилося, що «українці, ця найтемніша нація, виявляють разючу скупість та недооцінювання культурної ділянки». На зборах Рівненської гміни були присутні 152 учасники – один з них запропонував стягнути з власників земельних ділянок по 1 злотому за 1 гектар власної землі. На зібранні Гощанської гміни, де були присутні по 2 делегати з кожного села, вирішили збирати на будівництво також по 1 злотому з гектара. На зборах Бугринської гміни, на яких зібралось 200 селян, було підтримано ідею про злотий з гектара. Дядьковицька гміна прислала 150 представників, і зголосилися віддавати по 50 грошів з гектара власної землі щороку.

Серед тисячі делегатів з двохсот сіл Рівненського повіту не було жодного, хто б висловився проти побудови Будинку української культури.

ДЕ ВЗАТИ УКРАЇНСЬКОГО ІНТЕЛІГЕНТА?

Виховати інтелігента – непросте, але можлива справа стверджувалося в Одноднівці: «Інтелігенція – то скелет, животворний нерв, то розум нації. Кількість та якість інтелігенції визначає живучість народу». Прикладом став єврейський народ – без власної держави зумів виховати свою інтелігенцію. У Рівному налічувалося три єврейські гімназії, з яких одна – торговельна, кілька початкових шкіл, і їх утримувала єврейська громада за свій кошт. «А в нас – на п'ять суміжних повітів – одна українська гімназія! Постало одвічне питання чому так мало українських лікарів, адвокатів, інженерів, агрономів та вчених діячів?».

Щоправда, було і тоді ким пишатися. Наприклад, «у Рівному, біля приміщення Староства, на вулиці 13 Дивізії, (тепер С. Петлюри) ч. 21/23, приймає доктор Теодозій Сологуб. Один з найздібніших вихованців Рівненської Української Гімназії. Закінчив медичний відділ Львівського університету. Працював у повітовому шпиталі в Рівному і своєю сумлінною працею та здібностями доброго лікаря здобув за короткий термін симпатію. А походить доктор Сологуб з неможливої селянської родини з села Малий Олексин коло Рівного. Приймає активну участь у громадському житті, він один з перших пожертвував поважну суму на будову Дому Культури».

Але Будинок української культури так і не спромоглися побудувати. Чому? Історія мовчить. Можливо, не зібрали достатню для будівництва суму, а можливо, завадив прихід радянської влади у вересні 1939 року.

*Завідувачка відділу краєзнавства Рівненської обласної
універсальної наукової бібліотеки Олена Туміньська*

ОСВІТА ПІД ЧАС ВІЙНИ:

світло надії і сила духу

За філіжанкою ароматної кави сьогодні говоримо про сучасну освіту, розвиток науки, професійний успіх, життєвий досвід і шлях життя із професоркою, докторкою наук із соціальних комунікацій, завідувачкою кафедри інформаційного права та юридичної журналістики НУВГП Ольгою Мітчук.

– ДЛЯ ЗНАЙОМСТВА З ЧИТАЧАМИ: КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ У ВАШОМУ ЖИТТІ.

Мої основні цінності: віра в Бога, любов, добро, чесність, свобода, справедливість. Моя життєва філософія: у танці життя, де добро є компасом, любов – вічною мелодією, а віра в Бога – непохитною скелею, ми знаходимо правду й живемо чесно перед собою та світом.

Вирощування квітів для мене – більше ніж хобі, це спосіб зупинитися, знайти гармонію й впіймати мить безтурботності у швидкоплинному світі.

Мій професійний шлях – від викладача до професора, члена Національної спілки журналістів України, експерта Національної агенції забезпечення якості освіти, співавтора Стандартів вищої освіти України для першого (бакалаврського) і другого (магістерського) рівнів спеціальності «Журналістика» Міністерства освіти і науки України, члена європейської асоціації підготовки журналістів. Це шлях глибокої відданості науці, освіті, журналістиці й розвитку суспільства.

– ЧОМУ ЖУРНАЛІСТИКА, ОСВІТА Й НАУКА – ВАШ ВИБІР?

Мій вибір: журналістика, освіта й наука, зумовлений глибоким переконанням, що добро, любов, правда і чесність є не просто абстрактні поняття, а фундаментальна основа нашого буття. Саме ці цінності визначають мою особисту та професійну місію: через ці сфери я прагну робити усвідомлений і значущий внесок у формування кращого майбутнього для суспільства.

– ОСВІТА В ПЕРІОД ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ, ЯКА ВОНА?

Освіта сьогодні – це не просто передача/здобуття знань. Це фортеця стійкості, джерело надії й світло, що вказує шлях у майбутнє, навіть, у найтемніші часи. Сьогоднішня освіта в умовах війни – це щоденний подвиг, вона формує дух, світогляд і готує тих, хто відбудує Україну.

– ЯКІ ОСНОВНІ ВИКЛИКИ ПЕРЕД ВАМИ ЯК ПЕРЕД НАУКОВИЦЕЮ ТА ВИКЛАДАЧКОЮ?

Бути науковицею й викладачкою нині – це вміти поєднувати безперервний пошук істини у світі, що змінюється, із завданням формувати покоління, яке створюватиме наше майбутнє, попри всі випробування.

– ЩО ЧЕКАЄ НА МАЙБУТНЬОГО СТУДЕНТА У ВАШОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ПІДРОЗДІЛІ?

Майбутніх студентів Навчально-наукового інституту права та гуманітарних наук чекає: вивчення правових норм і принципів для формування справедливого суспільства та захисту людських прав; розвиток навичок критичного аналізу та створення якісного медіаконтенту для боротьби з дезінформацією; дослідження минулого для розуміння сучасних суспільних процесів і формування свідомої громадянської позиції; поглиблення знань про духовні цінності та їх вплив на етику й культуру суспільства. А ще – активна участь у житті громадянського суспільства й можливості для всебічного розвитку.

– УСПІХ У РІЗНИХ СФЕРАХ – ЯК ЙОГО ДОСЯГТИ? ВАШІ ПОРАДИ МОЛОДІ.

Успіх – це не універсальний рецепт, а мапа до власного горизонту. Щоб досягти успіху в будь-якій сфері, керуйтеся любов'ю до своєї справи, прагніть до добра в усіх діях та завжди відстоюйте правду, адже ці принципи є наріжним каменем для стійкого розвитку та справжнього визнання. Не бійся помилятися, завжди йди до мети чесно та з відкритим серцем.

ТВОРЧА МОЛОДЬ РІВНЕНЩИНИ

Сьогодні ми розповідаємо про молоду, талановиту, активну молодь Рівненщини – стипендіаток, громадських діячок і мисткинь, яких відзначили місто, область і президент України.

Анастасія ДЯЧУК

Стипендіатка президентської програми, обласної стипендії голови облдержадміністрації та обласної ради. Волонтерка, громадська діячка, депутатка Молодіжної ради Рівного, художниця, учасниця рекорду України «Україна у долоньках». Анастасія завжди активна: проводить майстер-класи для дітей, створює картини й мистецькі проекти. Цьогоріч вона отримала стипендії для творчої молоді й активно працює над ініціативами, що популяризують культурну спадщину нашої громади та України загалом.

Анна ЧЕРНЕГА

Стипендіатка Рівненської міської ради для талановитих дітей та обдарованої молоді. Авторка поетичних рядків, музичних композицій і співаної поезії, музикантка, громадська діячка. Нещодавно презентувала свою першу літературно-музичну збірку «Ніколи колись таки звершиться». Її музика лікує душі, а письменницьке слово додає сил і віри в себе.

Софія ГУДОВСЕК

Письменниця, засновниця Першої Регіональної Рівненської літературної школи «ЛЮБИТИ + ПИСАТИ», громадська діячка, координаторка проектів для молоді. Переможниця регіональних і всеукраїнських літературних конкурсів. Активна учасниця літературних форумів, виставок і культурних подій Рівненської громади.

Анастасія Багатко

МОЛОДА ПОЕТЕСА З ПЕРЕМОЖНИМ ПЕРОМ

Юна поетеса, рівнянка Анастасія БАГАТКО стрімко заявила про себе у світі літератури, здобувши одразу чотирнадцять перемог у престижних літературних конкурсах за останні кілька місяців. Її поезія – це поєднання глибоких емоцій та справжніх почуттів.

Анастасія торкається тем, які викликають роздуми: війна, ідентичність, жіноча сила, пошук внутрішньої рівноваги. Її твори часто зачіпають не лише читацьке серце, а й суддівські – що підтверджують її нещодавні перемоги в таких конкурсах, як:

- Багатожанровий конкурс мистецтв «Spring Triumph» Гран-прі
- Всеукраїнський літературний конкурс «Мое слово» Лауреат 1 ступеня
- Багатожанровий фестиваль-конкурс мистецтв «Через терни до зірок» Лауреат 1 ступеня
- II Міжнародний двотуровий конкурс мистецтв «Літо. Спогади. Дитинство» Перша премія
- V Міжнародний двотуровий фестиваль-конкурс мистецтв «Буду жити в Україні – 2025» Лауреат 1 ступеня
- Двотуровий Міжнародний багатожанровий фестиваль-конкурс мистецтв «Морський бриз» Гран-прі
- II Міжнародний українсько-канадський конкурс мистецтв «Шлях» Перша премія
- II Міжнародний українсько-канадський конкурс мистецтв «Шлях» Перша премія
- Міжнародний творчий конкурс «Творча перемога» Перше місце
- Міжнародний творчий конкурс «Україна весна. На алеї зірок України» Перше місце
- II Міжнародний конкурс мистецтв «Зоряний тріумф» Перша премія
- V Всеукраїнський двотуровий фестиваль-конкурс мистецтв, другий тур «Україна Єдина» Лауреат 1 ступеня
- XI International arts festival Star summer Лауреат 1 ступеня
- Двотуровий міжнародний багатожанровий фестиваль-конкурс мистецтв «Генетичний код нації» Лауреат 1 ступеня

Критики й журі відзначають: її поезія «звучить дорослою, але водночас чуйною», а рими – «природні, точні й неочікувані».

Сама Анастасія зізнається, що натхнення бере з буденності: у дрібницях, у людях, у словах, які «живуть довше за тишу».

А ще, асистентка кафедри інформаційного права та юридичної журналістики ННІ права та гуманітарних наук НУВГП Анастасія Багатко – серед найкращих молодих правників України! З більш ніж 4000 учасників Всеукраїнського конкурсу «Юридична освіта майбутнього», які подолали чотири етапи складного відбору, Анастасія увійшла до ТОП-5 у національному рейтингу.

Це потужне визнання її фахових знань, креативного підходу та сучасного погляду на розвиток правничої освіти в Україні.

Конкурс став важливою платформою для обміну ідеями між молодими юристами, науковцями, представниками державних установ та фахових спільнот.

Її успіх – це не просто низка нагород, а приклад того, як талант, помножений на працьовитість, може стати голосом покоління.

НЕФОРМАЛЬНА ОСВІТА НАДИХАЄ І ВІДКРИВАЄ НОВІ ГОРИЗОНТИ!

ЯК МОЛОДЬ ЗДОБУВАЄ НОВІ ПРОФЕСІЇ ЧЕРЕЗ КУРСИ НЕФОРМАЛЬНОЇ ОСВІТИ?

Нові часи – нові можливості. Сьогоднішні підлітки й молодь шукають не просто дипломи, а знання, які працюють. І саме тому зростає популярність неформальної освіти – живої, прикладної, максимально близької до реальності. У фокусі – два абсолютно різні, але однаково захопливі курси: «Оператор БПЛА» та «Основи тренерської діяльності».

Оператор БПЛА – професія, яка злітає вгору, бо курс «Оператор безпілотних літальних апаратів» – це не просто навчання керування дроном. Це цілий комплекс знань: від аерофотозйомки до базових навичок аеронавігації, безпеки, програмування польотів і читання мап.

На курсі молодь:

- практикує запуск і посадку різних типів дронів
- навчається проводити повітряну розвідку та зйомку
- розуміє технічну будову і логіку управління БПЛА
- освоює навички, які вже сьогодні шукають на ринку!

І так – усе це не в теорії, а на практиці. Це не просто захоплення – це перспективна професія в оборонній, аграрній, будівельній і навіть творчій сфері.

Основи тренерської діяльності – більше, ніж спорт. Цей курс – для тих, хто бачить у спорті не лише змагання, а й стиль життя, енергію та лідерство.

Хореографи, гімнасти, фітнес-тренери, спортсмен(ки) – всі, хто хоче вести за собою, вчитись працювати з групами, організовувати рухові активності, ставити танцювальні номери чи створювати команду навколо спорту та хореографії – знаходять себе саме тут.

На курсі учасники:

- отримують знання про будову тіла, здоров'я, мотивацію, безпечне тренування
- вчаться планувати руханки, флешмоби, заняття з дітьми чи дорослими
- пробують себе в ролі тренера, лідера, хореографа чи організатора
- спілкуються, підтримують одне одного та зростають у спільноті

Це дуже практичний курс: із зануренням у справжні заняття у спортзалі, танцювальній залі, спортивному просторі, з командною роботою, із живою енергією руху – і це те, що дійсно запам'ятовується.

Це не формальність. Це – навчання, яке змінює молодь.

Не просто навчитись. А прожити й отримати досвід.

Курси неформальної освіти – це шанс спробувати себе в новому, отримати реальні вміння, знайти своє покликання або зробити перший крок до великої мрії.

Дорогі рівняни!

Цьогоріч ми відзначаємо особливу, вагому дату в історії нашої держави – 34-ту річницю Незалежності України. Це не просто день у календарі, це символ нашої державності, волелюбності й непохитного духу українського народу.

Незалежність – це не dokonаний факт, а шлях, який ми продовжуємо проходити. Сьогодні її здобувають мужні захисники та захисниці на полі бою, відстоюючи нашу свободу, нашу землю, наше право бути собою. Ми з глибокою вдячністю схилиємо голови перед тими, хто зустрів це свято в окопах, на передовій, хто тримає небо над нами. Завдяки їхній відвазі, ми маємо змогу сьогодні бачити над нами си-

ньо-жовті стяги – символи нашої свободи та національної гідності.

За ці роки наша держава пережила багато: біль і втрати, великі випробування й виклики, але водночас – незламну віру в людей, у силу єдності, в нашу здатність боротися за правду, за територіальну цілісність і за цінності, які нас об'єднують.

Бажаємо миру, перемоги, якнайшвидшого повернення додому всіх наших захисників і захисниць.

Нехай кожен українець буде здоровим, щасливим, живе в добробуті та під Божим благословенням. Нехай здійснюються мрії – великі й малі, а серце кожного з нас б'ється в унісон з рідною Україною.

Слава Україні! Героям слава!

**З найкращими побажаннями,
колектив журналу "РІВНЯНИ"**

ЛЮДИ В БЛИХ ХАЛАТАХ

Цей номер нашого журналу – особливий. Адже саме в ньому ми представляємо спеціальний проєкт "Люди в білих халатах" – щирі та глибокі розповіді про тих, хто щодня рятує життя, стоїть на варті здоров'я та гідності людини. Про медиків – сильних, чуйних, самовідданих фахівців, які виконують одну з найважливіших місій у нашому суспільстві.

Це розповідь про героїзм без гучних слів, про щоденну працю, наповнену турботою, болем, надією й боротьбою за кожного пацієнта.

Ми щиро дякуємо партнерам проєкту – Марії Лапюк та Тарасу Сєно – за підтримку, довіру й віру в важливість цієї теми.

А також висловлюємо вдячність усім учасникам спеціального проєкту за відкритість, щирість і готовність поділитися своїми історіями з нашими читачами.

Цей проєкт – данина поваги кожному медику, який залишається на своєму посту, попри втому, ризики й тиск.

РІВНЯНИ

для рівнян
№2 (42), 2025

НА ОБКЛАДИНЦІ:
МАРІЯ СТИЛЬНА

Шеф-редактор
Віктор ДАНИЛОВ

Дизайн та верстка
Роман ЦВИНТАРНИЙ
Світлана ДЕРПАК
Сергій ШАГОФЕРОВ

Автори текстів
Ольга ЛІРНИК
Наталія ГОЛОДЮК
Олександр ШЕВЧУК
Наталія ШЕВЧУК

Коректор
Галина ЦУКАНОВА

Фотографи
Андрій ТИМКОВИЧ
Ольга ГЕРАСИМЧУК
Наталія ЯКИМЧУК

Рекламний відділ
Олена КОПИЦЯ
Світлана СТЕПАНЮК
Яна СТІБИШ
Марина КУШНІРУК
Алла КОВАЛЬ
Мирослава СТРОЧИНСЬКА

Засновник, видавець
ТОВ "Видавничий дім "ОГО"
33028, м.Рівне,
вул. Шкільна, 2

Друкарня
ПП "Поліграфінтер"
33024, м. Рівне,
вул. Ньютона, 29
тел. (0362) 62-14-39

Свідоцтво про реєстрацію:
R-30-05704
Рішення
від 09.01.2025 року №74

**Тираж відповідно
до замовлення.**

ого

**СТЕЖТЕ ЗА НАМИ
У СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ**

ФОТОГРАФ

ТИМКОВИЧ АНДРІЙ

**ЗЙОМКА ВЕСІЛЛЯ
ТА УРОЧИСТИХ
ПОДІЙ**

КОНТЕНТ ЗЙОМКА

**ПЕРСОНАЛЬНА,
СІМЕЙНА ЗЙОМКА**

LOVE STORY

ШКІЛЬНІ АЛЬБОМИ

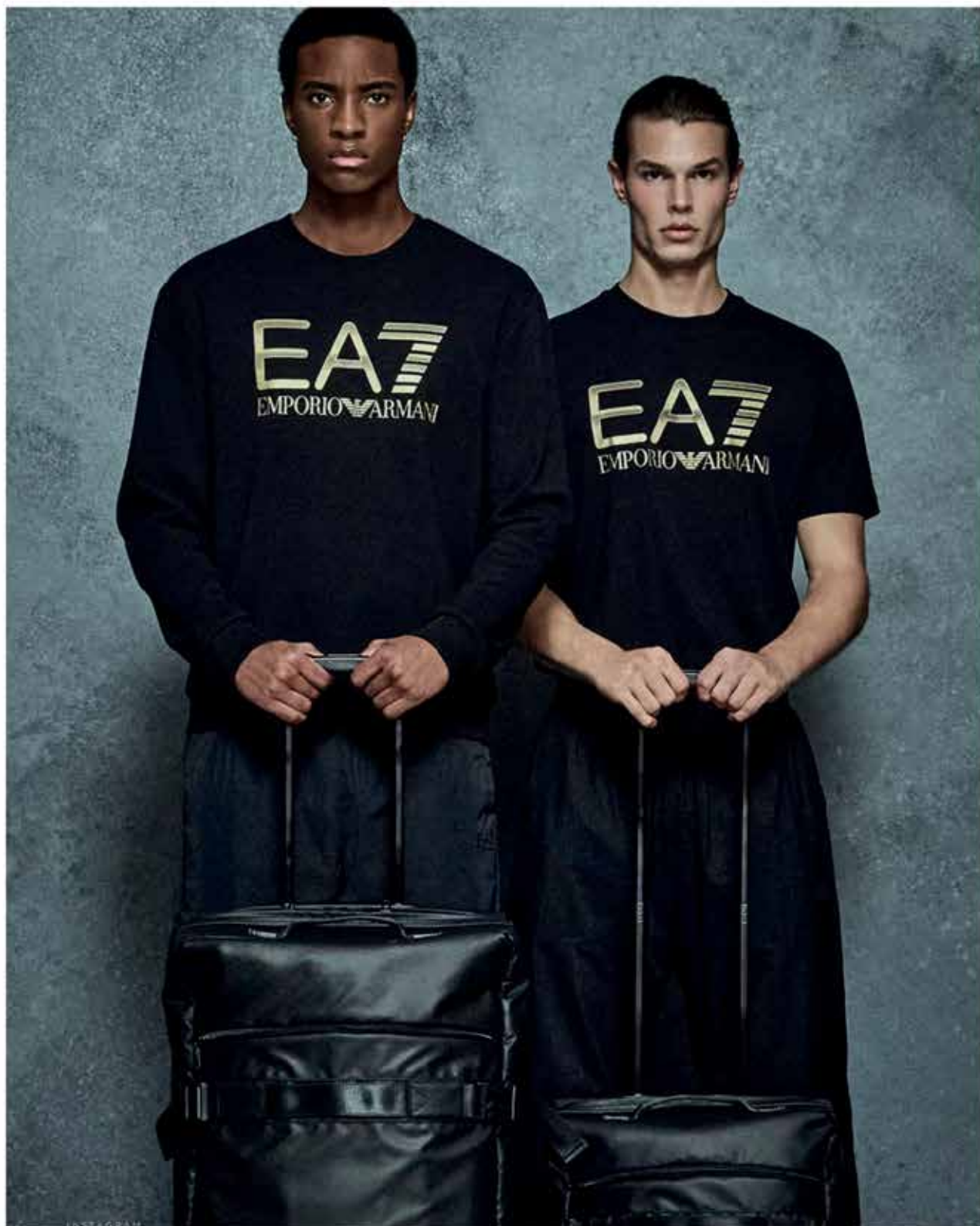
 TYMKOVYCH_ANDRII_PHOTO

+38 096 240 30 61

AnSa

ІТАЛІЙСЬКИЙ ОДЯГ ТА ВЗУТТЯ

instagram: ansa.ua

м. Рівне,
ТРЦ «Екватор»,
вул. Кулика і Гудачека, 23

BOSS
HUGO BOSS

EA7
EMPORIO ARMANI